

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Sasváry Sanyika

Veres felvétele
V. Harmincad-utca 3

Ügyeljen bevásárlásainál

védjegyünkre!

*Magasan repül a darú,
Szépen szól.
Kávéét főzni csakis
FRANCK-kal lehet jól!*

D. 177 O. 25 I. — Ve. 9.

A Központi Vásárcsarnokban eladásra kerülő élelmiszerek tájékoztató árai 1926 január 18-án:

(Az árak ezresekben értendők)

Marhahús.

Szegye, gulyáshús I. ... 1 kg.	28
Vesepecsenye, felsál ... 1 "	34

Borjűhús.

Hátulja, I-rendű ... 1 "	54
Eleje ... 1 "	48
Borjűmáj vagy velő ... 1 "	28
Pörköltnek ... 1 "	27
Birkahús hátulja ... 1 "	14
" " eleje ... 1 "	14

Sertéshús.

Karaj, I. osztály ... 1 "	36
Comb, lapocka, tarja ... 1 "	32
Oldalas ... 1 "	28
Tepertő ... 1 "	36
Szalonna, olvasztani való ... 1 "	23
Háj ... 1 "	25
Zsír ... 1 "	24
Sonka, füst., hátsó ... 1 "	46—50
Kolbász nyers ... 1 "	40—45
" füstölt ... 1 "	50—60
Virsli ... 1 "	38
Füstölt sertésnyelv ... 1 "	40
" marhanyelv ... 1 "	70

Baromfi, élő.

Csirke, rántani való ... párja	40—50
" sütni való ... "	60—70
Tyúk ... "	70—80
Ruca, sovány ... "	—
" hízott ... 1 kg.	28—30
Lúd, hízott ... 1 "	28—30
Pulyka ... 1 "	26
Pulyka-jéce ... 1 "	22—24

Baromfi, tisztított.

Csirke, sütni való ... 1 drb	40—50
Tyúk ... 1 kg.	25
Lúdmáj ... 1 "	60—70
Lúdaprólék ... 1 "	22—25
Lúdzsír ... 1 "	40
Liba ... 1 "	32
Ruca ... 1 "	30—32
Pulyka ... 1 "	26

Hal.

Ponty ... 1 "	35—40
Harcsa ... 1 "	70—80
Csuka ... 1 "	35—40
Apró, kevert hal ... 1 "	15—20
Kecsge ... 1 "	40—50
Rák ... 1 drb	—

Tej és tejtermékek.

Tej, teljes ... 1 liter	4-8
Tejszín, habnak ... 1 "	45
Tejfel ... 1 "	24
Teavaj ... 1 kg	60—70
Tehéntúró ... 1 "	12—14
Sajt, ementáli, eredeti ... 1 "	80
" trappista, eredeti ... 1 "	46

Liszt és kenyérműek.

Búzadara ... 1 kg.	8-2
0 sz. finom tézstaliszt ... 1 "	7-6
2 sz. főzőliszt ... 1 "	6-8
Kenyérliszt ... 1 "	6

Tojás.

Friss tojás, teatojás ... 1 "	2-4
-------------------------------	-----

Zöldség.

Répa ... 1 csomó	2
Petrezselyem ... 1 "	2
Fejeskáposzta ... 1 kg.	2
Cékla ... 1 kgr.	5
Savanyított káposzta ... 1 "	4—5
Hagyma ... 1 "	2
Burgonya ... 1 "	1-4—1-9
Kelkáposzta ... 1 "	4
Karfiol ... 1 "	16
Karalábé ... 1 "	5
Tök ... 1 "	—
Tökkáposzta ... 1 "	—
Bab ... 1 "	5—6
Kovászos uborka ... 1 "	13—14
Paradicsom ... 1 "	—
Paraj ... 1 "	7
Vöröskáposzta ... 1 kgr.	5
Torma ... 1 "	15—18

Gombafélék.

Champignon ... 1 kg.	45—50
----------------------	-------

Gyümölcs.

Citrom ... 1 drb	0-7—1-2
Banán ... 1 kg.	30
Méz ... 1 "	18—20
Körte ... 1 "	14—18
Alma ... 1 "	8—12
Szőlő ... 1 "	—
Dió ... 1 kg.	12—15
Narancs ... 1 drb	2—3
Füge ... 1 "	30—35
Malaga ... 1 kgl.	50—55
Datolya ... 1 "	40
Gesztenye ... 1 kg.	10—12
Dióbél ... 1 "	36—40
Mandarin ... 1 "	15—18
Mogyoró ... 1 "	15—20
Mandula héjában ... 1 "	10

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

EGYÜTTAL

A SZILÁGYI ERZSÉBET ERDÉLYI NŐEGYLET HIVATALOS LAPJA

HÁZTARTÁSI ÉS SZÉPIRODALMI FOLYÓIRAT. — MEGJELENIK MINDEN HÓNAPBAN HÁROMSZOR: 1-ÉN, 10-ÉN ÉS 20-ÁN.
FŐSZERKESZTŐ: KERTÉSZ BÉLA. — SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, VIII, Szentkirályi-utca 2 (Rákóczi-út sarok).
ELŐFIZETÉSI ÁR: EGÉSZ ÉVRE 200.000 KORONA, FÉLÉVRE 100.000 KORONA, NEGYEDÉVRE 60.000 KORONA.

TELEFON: JÓZSEF 121-13

Akiket elszakított a Város . . .

Amikor először búcsúztak el hosszabb időre, a fiú nagyon-nagy szeretettel megcsókolta az édesanyja kezét, aztán az arcát és az elválás fájdalma vergődve bujkált a szemében, hogy könnyek záporában ki ne törjön, mert akkor az édesanyja is elkezdene sírni. Aztán beszélt-beszélt: vigasztaló szavakat, vidám elképzeléseket, pedig ajkai között nyöszörögve töredezték a félszavak és a félmondatok. Bánatos szívű édesanyja is mosolyt erőszakolt az arcára, hogy fia azzal a hittel és meggyőződéssel induljon neki a Város felé vezető útnak, mintha boldogabb pillanata nem lehetne életüknek, mint ez, amikor kétfelé válnak: nemes, szent, komoly célok érdekében. De nem sokáig bírták ezt a drága, egymást-áltató játékot: mind a ketten elhallgattak, egymás nyakába borultak és egymás kezét és arcát záporozták őszinte könnyeikkel.

Aztán a fiú — tizennyolc éves, okos, szép fiú — felkerült a Városba, hogy tovább tanuljon és a legmagasabb iskolák diplomáját használja fel pajzsként a reá várakozó életküzdelmekben. A fiú első napjai az idegen városban nagyon keservesek, szomorúak és árvák voltak. Ránézett a szürke bérpalotákra és a falu virágos kertjei jutottak az eszébe. Az esti villanyfények az otthoni csillagos égboltra emlékeztették. Amikor pedig asztalánál ült, hogy új könyveiből szívjon magába tudást és bölcsességet: hirtelen összefolytak könnyfátyolos szemében a betűsorok és fehérhaju, drága, jó édesanyja képe jelent meg előtte. Hát félretette a könyvet, levélpapírt vett elő, hogy legalább írott betűkben, a posta segítségével csókolja meg annak az áldott asszonynak jóságos kezét, aki remegve várta mindennap a póstást, hogy boldogan szakítsa fel annak a levélnek a borítékját, amit a Városból küldött neki az ő drága, okos, szép diák-fia.

Aztán . . . a levelek mind ritkábban jöttek, mert egyre ritkábban írt a fiú, aki lassan beleszédült a városi

élet léha káprázatába. Nem ért rá. Mindig dolga volt és amikor késő éjszaka fáradtan dobta le magát ágyára: egy pillanatra talán megvillant előtte édesanyja szomorú, könnyes alakja, de a mámoros álom magába fullasztotta a képet és az emlékezést. Ó, a Város nagyon sokat: mindent követel attól, aki szerelmesévé lesz, hogy aztán meggyötörve, összekínozva rabláncra fűzze és soha ki ne eressze gyilkos karjai közül. Hát persze, hogy a régi, jó fiú is egészen elfelejtette a falusi kis házat és édesanyja képe csak akkor csillant meg előtte, ha panaszos, aggódó, kérő levelet hozott hazulról a posta.

Amikor pedig eljött a vakáció ideje és a fiú hazautazott: valami furcsa jégpáncél borította be már a szívét és szinte idegenül nézett körül otthon, abban a kis házban, ahol boldog ifjúságát töltötte. Egy szót sem szólt, de szemén a kicsinylés és unalom hályogja szürkült. Hidegen és szárazon pengtek a szavai, még akkor is, amikor az édesanyja mellett ült és édesanyjával beszélgetett. Nem mondta ki, nem beszélt róla, de agya állandó összehasonlításokat végzett, amelyek kritikátlan tekintete előtt a Város javára dőltek el. Régimódinak, kopottnak érezte az ő drága, egyszerű édesanyját és talán szégyelte is, de ezt még önmagának sem mert bevallani. A divatos és léha Város csillogó képei megölték a falu tiszta poézisét. És a fiú alig várta már, hogy elmúlják a vakáció és visszamehessen új, hazug-ragyogású otthonába.

Édesanyja pedig mindezt megérezte és nagyon szomorú lett. Az arca ugyan mosolygott, de belül: a szívében bánatosan esözött a könnye. Amikor pedig újra elváltak, hogy a fiú folytassa iskoláit, már tudta, hogy örökre elvesztette a fiát. Csöndes esti órákban, egyedül, siratta az ő drága, szép, okos, jó fiát, akit mindörökre elszakított, eltépett tőle a hazugcsillogású, léha Város . . .

LOHR MÁRIA-KRONFUSZ

VEGYTISZTÍTÓ, CSIPKE-
TISZTÍTÓ ÉS KELMEFESTŐ

GYÁR ÉS KÖZPONT: Budapest VIII, Baross-utca 85. — TELEFON: JÓZSEF 2—37.

A gyertyatartó

Korhelykedő társaságunkhoz tartozott egy lecsúszott, öreg orosz gróf is. Nagyokat tudott inni, még nagyobbakat hallgatni. Apró hónapos szobában lakott s mindig tartozott valakinek . . .

Az ablakpárkányon egy gyönyörű, hercegi koronát ábrázoló ezüstgyertyatartó állt. Ez volt minden dísze a kis szobának.

Egyszer, mikor adósságairól panaszkodott, felvetették előtte a kérdést:

— Mondja, gróf úr, minek ez az ócska holmi magának? Adja el, jó pénzt kap érte.

Az öreg először mosolyogni próbált, de azután elkomolyodott. Halkan mondta:

— Uraim, elmondom ennek a gyertyatartónak a történetét. Ha azután is az eladást tanácsolják, becsületesre megteszem . . .

*

— . . . Mikor ezek a dolgok történtek, még nagyon kicsi fiú voltam . . .

Szép, nagy kőházunk volt, hófehér márványlépcsőkkel. A házban sok szoba volt és mindegyik olyan tágas, mintha legalább is táncteremnek készült volna. Az ajtóknál fehérkeztűs inasok álltak, akik ha kellett, olyan nesztelenül jártak, mint éjfélkor a temetők csöndjén a szellemek.

Minden teremben kandalló terpeszkedett s télen puha, álombafárasztó meleget leheltek körénk.

Ha elmúltak az álmos, télelői esték s megjött a karnevál, muzsikás éjszakák lármája verte fel a — másképpen csendes — termeket.

Olyankor engem mindig ágybadugtak.

A szobám apró volt és a mennyezettől a pallóig rózsás szőnyegek borultak a selyemtapétás falra.

Ha eljöttek a mulatós esték, az anyám felszaladt hozzám s levetkőztetett. Mindig ő fektetett le. Nagyon szeretett.

Magasnövésű asszony volt; termete hajlós, mint a tavi liliumé. Csak a szemén — mélytűzű, fekete szeme volt — égett valami fájdalmas, sötét belső fájdalom. És ez a szomorú redő oly hasonlónak tette szűz Máriához, akinek a képe az ágyam fölött lógott.

A cigány — az alsó termekben — halkan pengette a reszkető húrokat, de ő sohasem hagyott magamra, mindig megvárta, amíg elalszom.

Nagyon jó asszony volt . . .

Ha meg elment, mellémrendelte az öreg dajkát, aki már őt is nevelte.

Az apám keveset törődött velem. Talán nem is szeretett. Én meg . . . — szégyellem uraim, de be kell, hogy valljam, hitelesség okából — egyenesen gyűlöltem.

Nagynövésű fekete ember volt s megszólalásig hasonlított nagyapára, akiről azt mesélték az inasok, hogy három felesége volt s hogy kettőt ő ölt meg közülük, míg a harmadik őt gyűrte a sírba.

A szeme fekete volt, csak egy piciny pont világított benne, mint János szobájának a kulcslyuka a sötét folyosó mélyén.

Erős ember hírében állott. Mindenki félt tőle.

Egyszer három béres összeveszett az udvaron, ő közibük állt s lovaglőostorával arculcsapta az egyiket. Erre mind a hárman rátámadtak. Az apám meg csak

nevetett s mosolygósan elkapta a legközelebbit félkézzel s azzal verte el a többit . . . Nagyon félték tőle.

Azonkívül erősen mulatós volt.

Dorbézolásának híre messze földet bejárta. Az anyámmal semmit sem törődött, ha rájött, egészen elfelejtette, hogy van felesége. Azután meg mindig azt akarta, hogy vele legyen. Nézte végig a szennyes ivásokot, sötétén bűnösízű Bacchus ölelgetéseket.

Egy sötét estén történt:

Kinn álmosan gubbasztott a csönd, a hőmérő mélyen leszállt, talán már tíz fokot is mutatott.

Az anyám a mellettem lévő szobában feküdt, de nem aludt. Erősen megfázott, folyton köhögött. Az én szememet sem ragasztotta le az álom, pedig nagyon fáradt voltam.

Az óra — a szalonban — hangosan verte az éjfél, konduló hangja végigszongott a lágymeleleg szobákon. Azután megint csend lett. A levegő fojtott volt és én annyira félttem, hogy szinte árnyakat láttam tovaosonni benne.

Az apám nem jött még haza.

Délután ment el és azt mondta, hogy vacsorára itthon lesz. De nem jött. Félni kezdtem.

A fáradtság már-már elnyomott, mikor a hall felől felhangzott Piskur Jocó — a cigányprimás — jólismert melódiája . . .

Az óra épp akkor verte a megzavart csöndbe az éjféltűni kettőt.

Az anyám köhögött, tehát ő is ébren volt.

Az apám öblösen, durván kurjongatott . . .

Azután hatalmas csörömpöléssel tört össze valami. Mindjárt tudtam, hogy a tükörbe vágta belé az egyik magával hozott üveget, vagy talán magát, Piskur Jocót. Az anyám erősen köhögött, én meg reszketni kezdtem, mint a megpengetett hárfahúr, a félelemtől . . .

Egyszer csak feltáruult az ajtó s bedüllöngélt rajta az apám. Mellette Jocó, a primás, utána vagy tizenkét cimborá.

Rám figyelmet sem vetettek, egyenesen az anyám szobájának tartottak.

Az ajtó nyitva maradt utánuk. Anyám ágya szemben volt az enyémmel, így hát mindent jól láthattam.

Az apám félköralakban állította fel a részeg társaságot, hátuk mögé a cigányokat. Ő maga pedig előre lépett. Egy picit gondolkodott, azután harsány kacajjal — most is hasítja dobhártyámat a hangja, ha rá gondolkok, pedig már rég volt — egy székre állt. Kezében sejtelenesen és földrecepegően reszketett a hatalmas, ágas-bogas, ősrégi gyertyatartó.

Az anyám kimeredt szemmel ült föl az ágyon. Tiltakozni próbált, de János, az öreg szolga, aki apám mellett állt, könnyes szemmel intett hallgatást.

Az apám beszédbe kezdett:

— Méltóságos asszonyom! Legkegyelmesebb grófné! Bocsásson meg szerény imádóinak, hódolóinak, hogy felzavarták éji nyugalmából, de vegye tudomásul, hogy mindannyiunkat az ön utáni — az ön látása utáni — vágy hajtott. Kérném, kegyeskedjék kikelni az ágyból hódolatunk elismerése gyanánt, sajátkezüleg felgyújtani a szamovár lángját s teával megkínálni bennünket . . . — düllöngélve hallgatott el és várta a hatást.

Az anyám — ahogy megfigyelhettem — hófehér lett, mint János szobájában a fal, majd lázrózsák nőttek

a bőre alá. Azután előrevetette magát s hangos, fuldokló sírásba kezdett.

A társaság egy darabig megkövülten állt, de az apám rárikoltott a bambaképu primásra:

— Húzzad komám, azt az előbbit!...

Az anyám elhallgatott. Erőt vett sírásán s felgyenesedett ültében. Kezét parancsolón nyújtotta előre s úgy kiáltotta a banda felé:

— Takarodjanak ki innét! Urak maguk!? János, lökd ki a primást!...

Jánosnak sem kellett több biztatás. Karonfogta Jocót s mikor ellenkezett, elkapta hegedűjét s kihajtotta az ablakon.

Erre azután kiszéledt a banda.

Pillanatig csönd volt...

Az urak egybeálltak, azután egyik kivált közülük. Lehajtott fejjel mondta:

— Grófné, bocsásson meg. Részegek voltunk... — azzal, mint a fültövön ütöttek, eltűntek a függönyös ajtó mögött.

János is kiment.

Az apám még mindig a széken állt s értelmetlenül révedezett a pislogó gyertyák fényébe.

Hirtelen düh fogta el:

— Hogy merted ezt tenni?! Kié ez a ház? Ki itt az úr?!... He?... Mit hoztál te ehhez a házhoz? Azért kiabálsz talán, mert tizenegyágú koronád van?... He?!... Mit érek én azzal? Még csak el sem adhatom!... Rég elköltött már mindent az apád. Csak ezt a vacak gyertyatartót adta véled. Mit érek vele, ha a cártól kaptad is... — az arcába felszökött a vér, irtózatos düh lépett az agyára, úgy nézett ki, mint aki megőrült. Rémes hangon részegen hörögte:

— Hát ez fáj néked... Ez a rongy gyertyatartó!...

Hát ne mondd, hogy elvettem!... Itt van, világítsd ki véle magad... — azzal teljes erővel az anyám felé hajította...

... A gróf elhallgatott egy pillanatra, tekintete a hópelyhes éjszakát leste. De végigsimitott lázasfényű homlokán s tovább beszélt.

— A többire már nem emlékszem, mert elájultam. Azt tudom, hogy az apám még az éjjel eltűnt, nem is hallottam azóta hírt felőle. Az anyám pedig reggelre meghalt.

A kastély ráment az adósságokra, egyedüli örökségem ez a szomorú történet, meg ez a régi gyertyatartó, amelynek a meséjét most mondtam el...

— Hát azért nem eladó jószág ez, uraim!... — s fonnyadt kezével végigsimitott a tizenegyágba felfutó gyertyatartón...

... Csönd lett. Hallgattunk... S míg tekintetünk a gyertyatartót leste, addig lelkünkben nagyra nőtt a lump orosz mánás jelleme.

ÉGLY ANTAL

Kelepce

1.

Péter Pál, a „Kürt“ című bulvárlap belmunkatársa és férj, minden este, pont tíz óraker megjelent az Operettszínház kiskapuja előtt és fel-alá sétálgatott. Nehogy azonban emögött csapodárságot méltóztassanak szimatolni, sietünk megjegyezni, hogy ezeknek a sétáknak oka és célja Péter Pál kedves felesége volt, akit az Operettszínházhoz segédszínésznői szerződés fűzött karkötelezettséggel és aki ebben a minőségben játszott, azaz hogy csak látszott minden este a „Tenger titka“ című látványos nagyoperetben.

Péter Pál még kezdő férj volt és ennek tudható be, hogy minden este pontosan megjelent a színház kiskapuja előtt. Az emberek vidáman és mosolyogva jártak az utcán és Péter Pál úgy találta, hogy ma minden ember boldog. A nők szeme nagyon csillogott és Péter Pál úgy találta, hogy ma minden nő szép.

Amint ezeket megállapította magában, a színház kiskapuján kilépett egy nő. Szőke, karcsú, szép leány. Sokáig nézett Péter Pálra és eközben lassabban lépegetett. És amikor már el is haladt mellette, lopva és mosolyogva visszapillantott. Péter Pált meglepte a nő viselkedése. Az esetet analizálni nem merte, mivel neki elvei voltak és félt, hogy a hűtlenség első tünetét lesz kénytelen önmagán konstatálni. Szerencséjére jött már a felesége. Péter Pál szépen kezét csókolta, karonfogta az asszonyt és beszélgetve mentek hazafelé.

— Érdekes dolgot akarok neked mondani... Elmondjam? — kérdezte hamiskásan az asszony.

— Ahogy akorod.

— Hát jó... Van nálunk egy nagyon szép segédszínésznő. Szőke. Kádár Elzának hívják.

Itt az asszony kis szünetet tartott és mosolyogva nézett az urára. Péter Pálnak pedig eszébe jutott az a lány, aki néhány perccel előbb nagyon a szemébe nézett és akire a leírás illik.

— Nem fehér kabátot hord és lila kalapot?

— De igen.

— Egy perccel előttem jött ki.

— Igen.

— Hát mit akarsz vele?

— Ez a lány ma este azt kérdezte tőlem, hogy ki az a szép, fekete fiú, így kérdezte: szép, fekete fiú, aki minden este vár engem. Megmondtam, hogy az én uracskám. És mi a foglalkozása? És melyik lapnál? Azt is megmondtam.

— Csak ezt akartad mondani?

— Igen.

— Hát akkor beszéljünk másról.

Ezalatt hazaértek. Péter Pál pedig az éjjel egy szőke lányról álmodott, aki szerelmes volt belé...

2.

Másnap a redakcióban a telefonhoz hívták. Kádár Elza jelentkezett:

— Maga engem ugyan még nem ismer, de én ismerem magát. Nem hiszi? Maga fekete, kékszemű, szép fiú. Ó, sokszor láttam magát. Hogy hol? Hát a kiskapu előtt. Maga ott szokta várni a feleségét.

Kérjük, kegyeskedjék velünk

ösmerőseinek címét

közölni, hogy lapunk mut a t v á n y s z á m á t megküldhessük.

NAGY OCCASIO!

FENDRICH IMRE, BUDAPEST IV,

DEÁK-TÉR 3.

BELVÁROS.

Batiztsiffon, 80 cm. széles, jó minőségű...	25 és 28 ezer kor.	Étkező teríték, prima damaszt, 6 személyre ...	318 ezer kor.
Ágyneművászon, jó minőségű	25 " 30 " "	Női zsebkendő ...	18 " "
Lepedővászon, 150 cm. széles, jó minőségű	50 " "	Férfi ...	9 és 18 " "
Törülköző, tiszta len, jó minőségű	55 " 70 " "	Női nappali ing, jó minőségű, kézi hímzéssel	70 " "
Konyha törli, tiszta len, jó minőségű	18 " 20 " "	Női hálóing, jó minőségű, kézi hímzéssel	120 " "

Vidékre utánvétellel szállítok, meg nem felelőért a pénzt visszaadom.

H A J S Z Á L A K A T P O L L Á K S A R O L T A

hölgyek arcáról, karjáról KÖZMETIKAI INTÉZETE
végleg kiirtja felelősséggel BUDAPEST, ANDRÁSSY-ÚT 38.

— Végtelenül sajnálom, hogy még nincs szerencsém ismerni — hadarta boldogan Péter Pál.

— Ráér délután?

— Parancsoljon velem!

— Tehát délután hatkor, mondjuk a Pipacs-kávéházban. Az ajtó melletti ablakban fogok ülni. De biztosan jöjjön!

— Feltétlenül!

— Hát pá! A viszontlátásra! De biztosan!

— Csókolom a kezét.

Péter Pál ezek után analizálni kezdte a dolgot. Háromféle eshetőségre gondolt. Először: Kádár Elza tényleg szerelmes belé. Másodszor: Kádár Elza a kolléganőjét, az ő feleségét, akarja ugratni. És harmadszor: Kádár Elza és az ő felesége együtt eszelték ki a dolgot, hogy neki kelepccét állítsanak. Minthogy dönteni nem tudott, egyik kollégájával beszélte meg az ügyet és a tanácsát kérte.

Délután ötkor azt mondta a feleségének, hogy fontos ügyben a klubba kell mennie. Jókedvűen távozott. Az utcán fütyörészett, nem akart gondolkodni, mivel neki elvei vannak, ő a férj csapodárságát épp úgy elítéli, mint az asszonyét. És akkor most nem volna szabad elmennie a Pipacs-kávéházba. Szerencséjére tudott annyi divatos kuplét, hogy az időt kihúzhatta velük a kávéházig és nem kellett gondolkoznia.

3.

Kádár Elza már ott ült a megbeszélthelyen. Péter Pál kezét csókolt a lánynak és ezt mondta:

— Engedje meg, hogy első találkozásunkat már másodiknak tekintsem és a felesleges kérdések és bókok alól mentsük föl magunkat.

— Ezt szépen mondta és az én gusztusom szerint — felelte a lány. Aztán közel hajolt Péter Pálhoz és egy kis kacérsággal majdnem súgta:

— Ülünk oda, egészen hátra... Nem akarom, hogy meglássanak.

A kávéház belsejébe húzódtak. Elza kezdett beszélni:

— Maga furcsának fogja találni az én eljárásomat. Hogy én magának ismeretlenül telefonáltam és...

— Ugyan, Elzácska, végre is modern emberek vagyunk!

— Az érv rossz, de megnyugtató, mint minden hazugság... Tulajdonképpen nem is tudom, miért hívtam magát ide.

A férfi közelebb hajolt a lányhoz.

— Ne rontsa el gyönyörű gesztusát azzal, hogy meg akarja indokolni. Elégedjek meg annyival, hogy összekerültünk. Magasabbrendű, felsőbb erő sodort össze minket. Amiből minden fény és minden szépség fakad: a szerelem!

És Péter Pál már annyira közelhajtotta Elzához, hogy érezte a lány hajának illatát...

Ebben a pillanatban a háta mögött gúnyos nevetés hangzott föl és egy női kéz fogta meg a vállát.

— Drágám, hát itt van a klub?!

Péter Pál visszanezett és a feleségét pillantotta meg. Kissé megijedt, de csak egy pillanatra. A két nő mosolygott, hát ő is nevetni kezdett.

— Gratulálok, Elza — mondta Péter Pálné.

— Mihez? — kérdezte furcsán a férfi?

— Elzának dicsekedtem, hogy téged senki nő nem bír elhódítani tőlem. Elza nem hitte el. Azt mondta,

„Miracle“ hajeltávolítószer szétküldése utasítással. Szépség-ápolás. Szemölcsirtás. Fagyás elleni kezelések. „Miracle“ szeplő, májfolt elleni krém, „Miracle“ ráncok elleni krém, „Miracle“, emailfolyadék **tüneményesen széppé varázsolja a bőrt.**

hogy ha megengedem, hát bebizonyítja... Hát be is bizonyította — mondta szomorúan az asszony és könyözni kezdett.

Most már tisztán látott Péter Pál. Hát kelepccét állítottak neki! No megálljatok! Most majd én fogok kacagni!

És a zsebéből kivett egy írást. A felesége elé tartotta:

— Olvasd!

Az asszony a kezébe vette és fenhangon olvasta:

— Nyilatkozat! Alulírott ezennel hitelesen bizonyítom, hogy Péter Pál kollégámnak és kedves barátomnak határozott tudomása van arról a kelepccéről, amelyet kedves neje öngyűlölete és Kádár Elza öngyűlölete állítottak neki. Minthogy azonban a kollégám semmi jónak az elrontója nem szokott lenni, belemegy a játékba. Ezt férji becsületének reputációja érdekében kötelességemnek tartom aláírásommal is bizonyítani. Kondor Pista, a „Kürt“ belmunkatársa.

A két nő lefőzve egymásra nézett és aztán — mit tehettek okosabban — együtt kacagtak Péter Pállal.

ERDŐDY ELEK

H U M O R

Hun itt a vicc?

Mostanában sűrűn vetődik fel a hun-magyar rokonság kérdése és talán szolgálatot teszek az ügynek, ha a nemrég Pestre zárandokolt indiai tudós módszerét követve, magam is a szavak hasonlóságából következtetek a magyarok eredetére. Álljon itt néhány kiragadott példa:

Agyarkodik: magyarkodik rövidítése. Speciálisan hazai szó. *Itthunról* ered.

Bezár: a perzsa bazárból származik. Pesten ugyanis ma legtöbb bazár bezár.

Boldog: kivételesen az angol bulldog szóból keletkezett, bár manapság még a bulldog sem boldog.

Bubifrizura: homályos eredet. Egykor, régen Belzebubifrizurának hívták. Később a hajjal együtt a szóból is lenyírták a valódi értelmét.

Lakáshivatal: tisztára ázsiai eredet. Állítólag onnan kapta a nevét, hogy egyeseket lakáshoz juttatott. Erről azonban semmiféle hiteles feljegyzésünk nincs. Oda-sorozható a többi hunlegendák közé.

Ing: valószínűleg az angol soking (shocking) szóból származik. Idővel a sok lefoszlott róla és csak az egyetlen ing maradt meg.

Tej: magyar, illetve kevert magyar-eredet. Egészen a káposztásmegyéri vízművekig vezethető vissza, a szó nem is annyira teljes, mint inkább tejes értelmében.

Vicc: Hunortól ered. Így lett hunoreszk belőle. Később, amikor már senki sem nevetett rajta, humorresznek hívták. Innen ered a kérdés is: hun itt a vicc?

DYMI

Félegyházi asszony!

Válasz — Margitnak, szellemes, mély, okos! Későn érkezett. Legközelebbi számban közöljük.

Kézcsók.

Szerk.

Magyar árvíz

Vészes vízáradat hömpölygött végig szegény maradék Magyarország keleti csonkján. Népes falvakat, tanyákat (százával) borítottak el kéményig a haragos hullámok, amelyeket a szabadságában, multjában és jelenében behavazott „Transsylvania“ háborgó könnyei kergettek ki a nyugtalan erdélyi folyók medreiből. Régen (vajjon nyolc éve-e még csak, avagy már száz esztendeje? mit érzünk?) a hajdani szép, nagy Magyarország rendjében még előrelátó gondnal épített töltések, gátak és zsilipek örködték a hegyekből lefutó sebes vizek veszélyeire, hogy olvadás idején baj ne legyen a gáton s jól megállja helyét a zsilip és a töltés, a neki-bomlott ár szilaj csikójának pedig idejekorán pályvált lehessen vetni a nyakába.

Drága pénzen épített vízszabályozási műveink oláh kézen vannak s ez a vértől és szennyből tapadó mőc kéz az országbitorlás hosszú nyolc esztendeje alatt még a bütykös kisújját sem mozdította soha meg a hatalmába került magyar kultúr-alkotások épségben tartása kedvéért. Beérte azzal, hogy egyetemre, főiskolára, múzeumra szemérmetlenül ráütötte az oláh stemplit, de a katedrákra, a magyar kultúra elűzött apostolainak helyébe, már épp úgy nem volt képes odavaló, avatott férfiakat ültetni, mint ahogy nem akart, de nem is tudott képzett és lelkiismeretes mérnöki és közigazgatási kart odaállítani a töltéshez, zsiliphez, meg a gátra, ahol alkalomadtán utat és medret kell szabni a rohanó árnak.

Mindenki tudja, hogy valami négyszáz elrablott mozdonyunk és több ezer vagonunk rozsdásodik „Transsylvania“-ban mindenfelé az állomásokon, az elhagyatott vágányokon, mert az oláh bitorló sajnál egyetlen egy rozsdamarta csavart, vagy szöget újjal kicseréltetni rajtuk. Miért? Oh, mily egyszerű! „Nagy“ Románia szempontjából Erdélyben bármit is jókarba helyezni: céltalan és rossz befektetés. Igen, Erdélyben csupán rontani és pusztítani érdemes, — mondja bölcsen az oláh államhatalom, — mert amit egyszer sikerült elpusztítani, az Magyarországra nézve már elveszett. Amit azonban épségben hagynak s netalán gondozásnak és jókarban tartásnak, azt (és ez az ő gyáva szent meggyőződésük) mind csupán csak Magyarország számára hagynak épségben, gondoznak és tartanak jókarban.

Ezért hanyagolták el (nem csupán tudatlanságból) a vízszabályozási művek gondozását is. Ezért nézik kárörvendő vigyorgással, hadd törje át a gátakat az erdélyi folyók felénk rohanó könnyáradata.

Ámde a „cine mintye“ hegyekbe pókosodott népe s hatalmasságai eközben elfeledik, hogy ha odaát az ő fajtajukból nincsenek is, emitt azonban nálunk még vannak és lesznek: emberek a gáton. És eljő az idő, amikor a Szamosok és Körösök háborgó könnye majd visszafordul a medrében „Romania mare“ felé, eljő az idő, én hiszem, én már látom és hallom, amikor felzúgnak odaát a fenyvesek, fel a tölgyesek, az erdőrengetegek és megmozdulnak az erdőkoszorúta hegyek és hókoronázta havasok. A bitorló pedig hétrét hempergve bukfenchezik le a meggyalázott szent föld bérceiről. Oda, ahová silány kultúrájánál s hitvány erkölcsénél fogva hívatattik.

„Transsylvania“-ból ránkfordított magyar árvíz, — cine mintye — megtermékenyedik a te talajod . . .

PAPLANT, MATRACOT, ruganyos ágycsészét a legjobb kivitelben és a legolcsóbban készít
Göbbs Gábor paplanosmester
BUDAPEST, I. kerület, Koronaőr-utca 8. szám. Krisztina-tér mellett.

Farsang

Hová lettek a régi, piros vígasságok? Hová lett a csengő szán, amint szinte repül a csillogó havon, hogy megálljon egy kivilágított kastély, vagy egy fogadó felpántlikázott kapuja előtt, ahol már vígan húzza a cigány a talpalávalót? Hová lettek a régi készülődések, lázas vigalmak, tanácskozások és megbeszélések, amelyek télvíz idején pünkösdi rózsákat festettek a leányarcokra, hogy a fényes bálteremben X. fiatalúr előtt a jókedvű közöny selyemkendőjébe burkolózzanak? Hová lettek az ifjú urak lakktopánjai, amelyek ilyen alkalmakra a város legelőkelőbb cipészmeszterénél rendelődtek, hitelbe persze, amely számla azonban az esküvő után prezentálható? Hová lettek a régi virágkosarak és hatalmas virágcsokrok, amelyek névtelenül érkeztek a lányos házak szalonjaiba, de amelyekről valaki mindig tudta: ki lehet a küldőjük, ha egyelőre senkinek sem árulta el bimbózó boldogságát? Hová lettek a mosolygó képű cigányok, amint hajnal felé már inkább ráncigálják, mint húzzák a divatos csárdást, amelyre ezen az éjszakán tanította meg őket egy finom gavallér, hogy szíve hölgyének efféle ajándékkal is kedveskedjék? És háová lettek a széttáncolt selyem báli-cipőcskék, amelyek szép sorjában állottak a szekrény polcain és mindenik mellett egy dátum: egy emlék, egy boldog, vidám, muzsikás báli éjszaka, amelyről sokáig lehet beszélgetni, de amelyre örökké muszáj emlékezni . . .

Farsang van most is, dátum szerint, ahogy illik, amely Vízkerezt napjával kezdődik és Húshagyó-keddrel ér véget. De az emberek csak abból tudják, hogy farsang van, ha a naptárra néznek. Bánatos árnyak húznak el az utcákon, a téli ködben és szomorúságban, lehajtott fejjel és fénytelen tekintettel. Bánatos árnyak: szomorú emberek, akik súlyos gondok terhét hurcolják gyöngye vállaikon és álmatlanul hánykolódnak a téli éjszakában, amelynek égboltján nem akar kigyulladni a farsangi vidámság örömtüze. A múlt minden rózsáját lehervasztotta a kegyetlen történelem. Az urak frakkján nincs báli cotillion és a hölgyek nem jegyzik be aranybetűs táncműsorukba annak a gavallérnak a nevét, akinek vállára fogják rátenni fehér kezeckéiket. Nincs Jogász-csárdás és nem sír a „Csak egy kislány“ bánatos gordonkaszava, legföljebb részeg jazz-band rikoltoz egy-két pálinka-szagú helyiségben, mímelve az életörömet és vidámságot, holott inkább beillene gyászindulónak.

Valami örült, össze-vissza farsang van az egész magyar életben, amely a hajdani, vidám, úri magyar élet helyébe az indiánok, vagy a hottentották üvöltő handabandázásait akarja meghonosítani. Testvér testvér ellen, gyermek apja ellen, magyar magyar ellen víz valami gyilkos farsangi táncot, amely olyan fájdalmas és szomorú, hogy a néző szemét elfutja a könny.

A régi szép időkben az volt az egyetlen vágy, hogy minél hosszabb legyen a farsang és minél később jöjjön el a húshagyó-kedd: a farsang vége. Ma minden igaz magyarnak csak egyetlen kérés könyörgése lehet. Mielőbb, már holnap, vagy még ma jöjjön el a Hamvazó-szerda, hogy minden magyar magába szálljon és hamut hintsen a fejére.

Paplant, matracot
elsőrendű kivitelben készít és raktáron tart
Smarz Károly paplanosmester
Budapest, VIII, Ór-u. 3, a Baross-utcai templom mellett.

Hirek

A Szilágyi Erzsébet Erdélyi Nőegylet műsoros művészestje. Úgy mentünk el január 5-én este, a Saskör helyiségeibe, hogy feltesszük a kritikus szigorú szemüvegét és alapos bírálat alá vesszük a látni- és hallanivalókat. És — kénytelenek vagyunk bevallani, — hogy úgy távoztunk, mint rajongó, lelkes „csak” publikum, amely sokáig nem fogja elfeledni azt a műelőzetet, amelyben része volt.

Már megérkezésünkkor úgy éreztük, hogy hazamentünk, egy végtelen nagy család fényes ünnepére, ahol mindnyájan ismerik, tisztelik és szeretik egymást. A rendes hangversenyek és művészestek hideg közönség-hangulatának foszlányait sem találtuk. Brassó menekült uriasszonyai vállalták a magyar háziasszonyi tisztet, élükön *Buday Gábor* közjegyző feleségével. Ennek a nagyszerű asszonynak kedves és közvetlen egyénisége valamennyi egybegyűltre a legmélyebb hatást gyakorolta. Mindnyájan úgy éreztük, mintha illatos virágoskertbe léptünk volna be, amelynek kertésze ez a pompás asszony.

A műsor művészi nivója a legkényesebb ízlést is kielégítette. Bevezetőül *Bárony István* és *Dajbukát Ilona* az *Andrássy-úti Színház* művészei játszottak el egy kis paraszt egyfelvonásost „*Hány óra Zsuzsi?*” címmel. Ennek a két nagyszerű művésznek kiforrott művészetét igazán nem kell megállapítani. Utánuk dr. *Papp Zoltánné Kovács Edith* zongoraművész előadása következett. Brilláns technikája, az előadott művek értelmezése terén kifejtett zsenialitása, nemkülönben a finomságok tökéletes megérzékítése a legkiválóbb zongoraművészek sorába emelik. Frentikus hatást váltott ki a hallgatóságból. Kedves pihenőül szolgált a műsor következő száma: *Széklény Solymos Bea* költőnő adta elő, finoman és megérzéssel, csipkefinomságú és bájos költeményeit. Majd sor került az est piece de resistance-ára: *Dádn Ilonka* hangversenyének előadója énekelt a „*Pillangókisasszony*” nagy áriáját és „*Tosca*” imáját. Puccini szenvedélyes melódiái ezerszeres fényt és értéket kaptak a művésznő csodálatos kultúrájú és zengő erejű hangján. A közönség elbűvölve hallgatta a művészi produkciót és viharos tapsal honorálta. Hogy a művészetnek minden árnyalatában gyönyörködhessünk, br. *Vécsey Elvira*, a m. kir. Operaház ballerínája, lehelletfinom és pillangószerű táncokat adott elő. Végül dr. *bodrossi Fülöp* orvos, író tartott mély és élvezetes előadást a szugsztis zenéről, *Dózsa Dániel* és *Haller Juci* illusztrálásával.

A fényesen sikerült, pompásan összeállított, művészi és értékes műsor a legteljesebb műelőzetben részesítette a hallgatóságot, amelynek soraiban *Gabányi* tábornokot, *Karlensa Fülöp* és *Ziegler* altábornagyokat, *Jékely Dániel* és *Dózsa Ferenc* curiai bírákat, *Fekete* államtitkárt, a *csikszentmártoni Bocskor-családot*, *Buday Gáborné* és családját, *B. Nagy Ida* operanékesnőt, br. *Fuszár Clárát* és a közélet más kiválóságait láttuk.

Kötelességünk megállapítani, hogy a *Szilágyi Erzsébet Erdélyi Nőegylet* minden tekintetben a legszebb eredményeket produkálja, amely tagjai áldozatkészségének, a vezetőség ügybuzgalma és hozzáértésének köszönhető. R. H. E.

A Szilágyi Erzsébet Erdélyi Nőegylet derecskei fiókjának lelkes és fáradságot nem ismerő tagjai, *Perné Leóné* elnök vezetésével egyetük javára, Derecskén, igen sikerült *Szilveszteresti bált* rendeztek, hol a résztvevők egészen hajnalig táncoltak és kellemesen töltötték együtt az estét. A bálon a budapesti anyaegylet titkárával, *Amberbóy Amália* úrléppel képviseltette magát. A bálon résztvevők: Asszonyok: *Aranyi Józsefné*, *Barcsai Albertné*, özv. *Bartha Károlyné*, *Bihari Józsefné*, *Bogáti Mihályné*, *Burai Zoltánné*, dr. *Ertsey Péterné*, *Földesi Lászlóné*, *Fürth Imréné*, *Gál Józsefné*, vítez *Gyutai Istvánné*, özv. *Kalmár Lajosné*, *Kelemen Rezsóné*, *Kiss Albertné*, özv. *Kovács Andrásné*, *Kudelka Antalné*, özv. *Lehotzky Istvánné*, *Lovas Albertné*, dr. *Maixner Jánosné*, *Magyar Andrásné*, *Márk Jánosné*, dr. *Mustó Sándorné*, *Nagy Ferencné*, *Pataki Sándorné*, *Perné Leóné*, *Schleisz Pálné*, *Szilágyi Györgyné*, *Vasadi Károlyné*, *Zajdon Vilmosné* és *Zsigmond Istvánné*. Leányok: *Aranyi Micike*, *Amberbóy Adi*,

és *Ami*, *Boldizsár Mária*, *Burai Manyi* és *Ica*, *Dávid Ilonka*, *Ertsey Lili*, *Fürth Pilye*, *Fehér Katóka*, *Földesi Manyi*, *Gál Viola*, *Kotra Bözsi*, *Irén* és *Terus*, Gy. *Kiss Terus*, *Magyar Olga*, *Nagy Rózsi*, *Mustó Uszika*, *Oláh Kató*, *Palatitz Boriska* és *Petrus Rózsi*. Felülfizettek: *Németh János*, *Pataki Sándor*, *Werner Károly* 30—30.000; *Haugh Rezső* 20.000; *Bara Mihály*, *Bihari József*, *Király János*, *Kovács Ferenc*, *Márk János* 10—10.000 és *Serestyén Kálmán* 5000 koronát.

Amerikai magyar nőegyletek a magyarországi szegényekért. Őszinte, hazafias örömmel tapasztaljuk, hogy Amerikába szakadt magyar nőtestvéreink állandóan érdeklődnek a világháború által tönkretett magyar családok sorsa iránt és minden alkalmat megragadnak, hogy nyomorukon itthoni intézmények közvetítésével segítsenek. A Szilágyi Erzsébet Erdélyi Nőegylet már két clevelandi magyar nőegylettől kapott erdélyi származású védencei részére adományokat. Egyik ilyen nemes egylet az *Amerikai Magyar Nők Segélyegylete*, melynek elnöke *Kovell Ferencné*, pénztárnoka *Pál Imréné*, ellenőre *Baracska Imréné*, kiknek lelkes munkásságát jellemzi, hogy 1925-ben 1000 dolárnál többet küldtek magyar intézményeknek a szegények támogatására. A Szilágyi Erzsébet Erdélyi Nőegylet 50 dollárt és három nagy csomag ruhaneműt kapott ezen egylettől karácsonyra, amit ezúton is hálás köszönettel nyugtázunk. A másik clevelandi magyar nőegylet, a *Magyar Nők Dolláregylete*, élén *Sörös Endréné* és *Ütő Árpádné* állanak, akik a magyarországi intézmények hazafias, jótékony támogatásáért kormányzói kiutentésben is részesültek. Ettől a humánus egylettől szintén kapott már a Szilágyi Erzsébet Erdélyi Nőegylet 25 dollárt és egy nagy bala ruhaneműt, amit ezúton is hálás köszönettel nyugtázunk. A magyarok Istenének áldása kísérje mindkét nemes egyletnek hazafias, emberbaráti működését.

A Szilágyi Erzsébet Erdélyi Nőegylet karácsonyi jótékonyága Egyetünk az amerikai (clevelandi) pénz- és ruhadományok, a kormányzóne Öfömlőtsága által hozzánk juttatott 4,536.000 korona, derecskei fiókegyletünk liszt-, cukor- és tojás-küldeménye, egyes uradalmak és budapesti cégek étel- és pénzküldeménye, valamint saját pénztárból kiutalt összegek felhasználásával ezévből is nagy arányban járult hozzá a nehéz sorsú erdélyiek karácsonyának elviselhetővé tételéhez. Így szép karácsony-estét rendezett a *Bethlen Margit Leányotthon* 29 bentlakójának, akiket a szent estén megvendégetelt. Pénzsegélyben részesített mintegy 30 erdélyi családot, ruhaneműt osztott ki 25 erdélyi gyermeknek és 20 felnőttnek.

A Szilágyi Erzsébet Erdélyi Nőegylet legközelebbi havi műsoros estélyét február 4-én, a „*Katolikus Kör*” helyiségeiben (IV, Molnár-utca 12) tartja meg, mely alkalommal tagjaiból alakított műkedvelő-társulat fogja a közönséget gyönyörködtetni. Az előadás után reggeliző tánc következik. Közben szépségverseny és más tréfás attrakciók. A meghívók szétküldése folyamatban van. Akik meghívóra igényt tartanak, szíveskedjenek az elnökséghez fordulni. (VI, Vilmos császár-út 55, I.)

THERAPIA
HASKÖTŐ, LEGJOBB
VI. NAGYMEZŐ U. 14.
Hygienikus cikkeek nagy raktára.
SPECIAL WERKSTATT
LEIBBINDEN FÜR UND BRUCHBÄNDER
TÖRVÉNYESEN VÉDVE
GESÉTL. GESCHÜTZT Nr. } 33646

A napernyő története

Az első ötletet a pálmalevelek és más exotikus növények hatalmas levelei adhatták. A gyakorlatban használt első napernyők a természet szolgái utánzása voltak. Könnyű szövetet hosszú bot végére feszítettek ki. Ez az ősrégi legyezőforma a keleti országokban még most is nagy népszerűségnek örvend. Az európai országokban azonban inkább és ma már kizárólagosan az esernyő-forma lett divatos.

A védekezés a nap izzó sugarai ellen, szóval: a napernyő használata, a legrégebb időkbe nyúlik vissza. Az ősi egyiptomi és ninivei szobrokon és szoborműveken a pharaót trónján ülve, vagy amikor ütközetbe indul: napernyő védi. Ebben az időben a napernyő a pharaók, a hadvezérek és más földi hatalmasságok privilégiuma volt. Ezeknek az ernyőknek a széle bojtokban végződő makk-alakú díszítésekkel és drága ékszerekkel volt ékesítve. Az ernyő hegye pedig kinyílt virág volt. Ez az ernyő volt a királyi hatalom szent jelvénye és ezt az afrikai és ázsiai szimbólumot átvette Athén és Róma is. Itt az ernyő használata már sokkal demokratikusabbá vált. Az athéni ifjak, nagy ünnepek alkalmával, virágkoszorúkkal díszítve vonultak fel és szelíden borúlt fölülük a sok-sok ernyő, amiket idegen leányok cipeltek. A rómaiaknál már mint fényűzési cikk szerepel a napernyő, a némes hölgyeknek, az úgynevezett „matronák“-nak elengedhetetlen kelléke volt. Amíg Egyiptomban és Görögországban rendszerint rabszolga vitte, Rómában néger. A napernyő-viselet nem csak a nők privilégiuma volt. A római színházban mindkét-nembeli közönség bőrből készült napernyőkkel védekezett az izzó nap sugarai ellen.

Róma bukása után a napernyő történetének nyoma vész és csak a XVII. században bukkan fel újra. *Coryat* Tamás 1608-ban írja, hogy „sokan közülünk nagyon értékes, a nap perzselő melege elleni védekezésre készült tárgyakat viselnek, amiket olaszul *umbrellaes*-nak neveznek. Legnagyobb részét bőrből vannak, mennyeztet formájúak, a közepén néhány fagyúrfível ellátva, amelyek kifeszítve tartják.“ Ehhez hasonló tárgyról szólnak spanyol és portugál feljegyzések is. *De Foe*: *Robinson Crusoe* c. regényében, amely 1719-ben lett ismertté, szintén szerepel a nap- és esőernyő.

Angliában szintén fényűzési cikk volt a napernyő. 1616-ban *Beaumont* és *Flescher*: „Asszonydirigálás“ című művében fordul elő a következő rész: — Örül ön? Boldog a szíve? Van otthona és napernyője, amely megvédi mocsoktalan, jó hírnevét! — A napernyő ebben az időben virággal volt borítva. Később olajozott selymet használtak. *Anna* királynő uralkodása alatt inkább az eső, mint a napsugár ellen használták.

A XVIII. században nagy átalakuláson ment keresztül a napernyő. Régi metszeteken és egykorú képeken láthatunk kacér szépségeket, ahol már mint a női hódítás segédeszköze szerepel a napernyő. Híres volt *Madame de Pompadour* két selyemből készült, kínai miniatűrökkel és papír-applikációkkal díszített ernyője. *Pompadour*-nak különben egész ernyőgyűjteménye volt, pompás csipkékből, Afrikából és Ázsiából hozott exotikus madarak tollaiból. A napernyők foggantyúja a „*Bien-Aimé*“ („hőn szeretett“ = Napkirály) uralkodása alatt gyémántokkal, rubinokkal és saphir-kövekkel volt kirakva.

Még néhány évtized kellett, amíg a napernyő szert tett mai népszerűségére, mert a tömeg hosszú ideig „cicomás franciá“-nak gúnyolta azt, aki ernyővel mert védekezni a napsugár és az eső ellen.

Ahol nem érdemes nőnek lenni...

Szó sincs róla, nálunk is megkérdezhettük a nőket, hogy mik szeretnének inkább lenni: nők, vagy férfiak? — és száz nő közül kilencvenkilenc azt fogja felelni, hogy: — férfi! Hát még mennyivel inkább áll ez a távol Kelet nőire, akiknél egészen érthető és indokolt, hogy nincsenek megelégedve sorsukkal.

Japánban és Kínában például úgy szólván teljesen ismeretlenek az úgynevezett szerelmi házasságok. Igaz, hogy ebben a tekintetben a férfi sorsa sem valami irigylésre méltó. Élete párjának megválasztásánál egyetlen szava nincs sem a férfinak, sem a nőnek. Ezt az egész életre kiható, súlyos és felelősségteljes kérdést, egész egyszerűen a — szülők intézik el egymás között. A főlegény és menyasszony kutyakötelessége az engedelmisség. A férfi kötelessége feleségül venni azt a nőt, akit számára a szülei kiválasztottak, a nő kötelessége pedig a részére kijelölt férfihez nőül menni. Az asszony a házasságkötés pillanatától kezdve minden jogát elveszti és engedelmes rabszolgája lesz törvényes urának. Ezzel szemben a férj — persze, mert a törvényeket a férfiak csinálják — egész jelentéktelen okok miatt is válópórt indíthat. Ha az asszony apósa, vagy anyósa iránt engedetlenséggel viseltetik, már elválhat tőle a férje. Sőt még az is elegendő ok a válásra, ha a szegény asszony véletlenül ragályos betegségben betegedett meg. Férjzár elválíkt tőle és a nagybeteg asszonyt rábizza a könyörületes sorsra. Természetesen az ilyen elválás az asszonyra rásütö a szegénybélyegget, aki súlyos betegsége mellett még ezt a megszegye-nítést is kénytelen szóltalanul elviselni. A féltékenység, a pletykálkodás és lustaság szintén szerepelnek, mint válási okok. Természetesen csak az asszony részéről. A férj lehet féltékeny, pletykálhat és tétlenül lothatja a napot akár hónapokon keresztül: neki szabad, neki ehhez törvényes joga van. De az asszony ne merje kinyitni a száját, még akkor sem, ha a szeme láttára csalja meg a törvényes férje és ne merjen pihenni egyetlen napig sem, mert ez már elegendő ok a válásra.

Nagyon természetes, hogy ilyen házassági törvények mellett a válások száma Japánban és Kínában igen nagy. A válópórt mindig csak a férj indíthatja meg és mindig az asszony bélyegzetetik bűnösnek. Átlag minden harmadik házasság válópórral végződik.

Szóval, kénytelenek vagyunk bevallani, hogy mindenütt jobb sorsa van a férfinak, mint a nőnek. Hanem a japán és kínai nők helyzete aztán ezerszeresen szomorú, önállóságuk a végtetekig korlátozva van. Japánban és Kínában igazán — nem érdemes nőnek lenni!

Ősz a Balatonon...

Sárguló lombok,	Elcsókolt csókok...
Korai alkony —	Haldokló vágyak —
Hervadt virágok	Vízfelé ballagó
A nagy főparton...	Sekete árnyak...
Elhagyott utak,	Megnémult erdők,
Néptelen házak —	Bús, halott vidék —
Sák koronáján	Ilyen egy őszi
Varjak tanyáznak...	Balaton képe...

RUSZKABÁNYAI HOFFMANN ELEMÉR

Pesti karnevál

Két képben

I. kép.

(Szín: a bálterem. Forró hangulat. Lili pazar selyemruhában, fülében briliáns függővel, meghittén társalog táncosával, akít ma ismert meg.)

Lili: Sajnálom Leó, de holnap nem találkozhatunk. A délutáni gyorssal hazautazunk a birtokunkra.

Leó (magában): Micsoda parti! (Lilihez:) Hát akkor majd levelet írok... Remélem, kapok választ?

Lili: Ne írjon, mert a szüleim felbontják a levelet. Hanem tudja mit? Majd én írok előbb. Mi a maga címe?

Leó: Csak írjon az olasz követségre. Ott megtalálnak.

Lili: Maga a diplomáciai pályán van?

Leó: Már két éve. De tavasszal visszautazom Velen-cébe. Most készült el a villám. Persze csak akkor költözöm bele, ha megnősülök...

Lili (magában): Micsoda parti! (Leóhoz:) Hát nézze, én még holnap írok magának. A levélben jelezni fogom, hogy mikor találkozhatunk. Ha ugyan holnapig nem fog elfelejteni...

Leó: Attól tartok, hogy maga felejt el engem.

Lili (álmodozva): Soha!

Leó (boldogan): Lilike... Drága... egyetlenem... (Forró kézcsók.)

II. kép.

(Másnap délután. A háztetőkön olvad a hó. A bádogsatorna csörömpöl. A körúton, a villamos megálló előtt, kezében csomagot szorongatva áll türelmetlenül Lili. Kopott télikabát, rossz kalap, ferdére taposott cipő. Hirtelen ijedten húzza fejét a vállá közé.)

Lili (magában): Mintha ott a kapu alatt Leót láttam volna besurranni... Nem merek odanézni. Hátha észrevesz? Jó Istenkém, csak most segíts, hogy ne találkozzam vele...

Leó (a kapu alatt): Szavamra, mintha Lili volna. Jól néznék ki, ha most összekerülnék vele.

Lili (dugdossa a csomagot): Csak jönne már a villamos! Szép is volna, ha Leó meglátna a kopott ruhámban... Még kitalálná, hogy ebben a csomagban a tegnapi báli ruhát viszem vissza a Róza néninek, amit kölcsön kaptam... és a harisnyát... és a lakkcipőt... és a karperecet... meg a briliáns fülbevalót...

Leó: Nem vett észre, hálistennek. Micsoda blamázs is volna elébe állni ezzel a csomaggal itt, amelyben a pincérbarátomtól kölcsönkért frakkot viszem vissza... és a lakkcipőt... meg a tiszta inget...

(A bádogsatornán az olvadó hó tovább csörömpöl.)

DYMI

PÁPAY
ERNŐ
NYOMDAI
MŰINTÉZETE
BUDAPEST, VI
PAULAY EDE-U. 65.
TELEFON:
1 2 7 - 0 5

Mit főzök?

Január 21, csütörtök: Kaszásleves, székelygulyás, élesztősrétes, narancs. — **Vacsora:** Csirkebecsinált rizskörítéssel, mandarin.

Január 22, péntek: Bableves csipetkével, szardellás hal, gesztenyepüré. — **Vacsora:** Tojásrántotta, vaj, dunaföldvári Jaczkó-féle sajt, narancs, alma, füge.

Január 23, szombat: Májpüréleves, töltöttburgonya, palacsinta citromkrémmel, narancs. — **Vacsora:** Debreceni tormával, vegyes befőtt.

Január 24, vasárnap: Tyúkleves finom metélttel, tyúkhús paradicsomártással, borjúveses egybesütve sült kifliburgonyával, uborkasaláta, jégtorta, narancs. — **Vacsora:** Hidegsült, kompot, tea, aprósütemény, mandarin.

Január 25, hétfő: Káposztaléleves, párolt ramsteak, borsófőzelék, gesztenyefelfűjt. — **Vacsora:** Kirántott borjúvelő, paprikasaláta, sajt, narancs.

Január 26, kedd: Karfiolleves, savanyútüdő zsemlyegombóccal, mákszelet, alma. — **Vacsora:** Disznótóros vacsora uborkával, vegyes gyümölcs.

Január 27, szerda: Húsleves daragaluskával, főtt hús burgonyapüré körítéssel, tejeles tormamártással, lek-városdereje. — **Vacsora:** Borjúpörkölt galuskával, mandarin.

Január 28, csütörtök: Gombaleves, rakottkáposzta, tirolirétes, narancs. — **Vacsora:** Párolt libamell, cseresznye- és meggybefőti, aprósütemény.

Január 29, péntek: Csepegtetett tésztaleves reszelt sajtjal, rántott harcsa, burgonyasaláta, rózsafánk. — **Vacsora:** Paraj tükörtójással, sajt, datolya, malaga, mandarin.

Január 30, szombat: Köménymagosleves, nyúlgerinc szalonnával sütvé, tejfellel, burgonyakrokett körítéssel, túrósgombóc. — **Vacsora:** Füstölt karaj, libamáj hidegen áfonyával, alma, narancs.

A hazugságokról

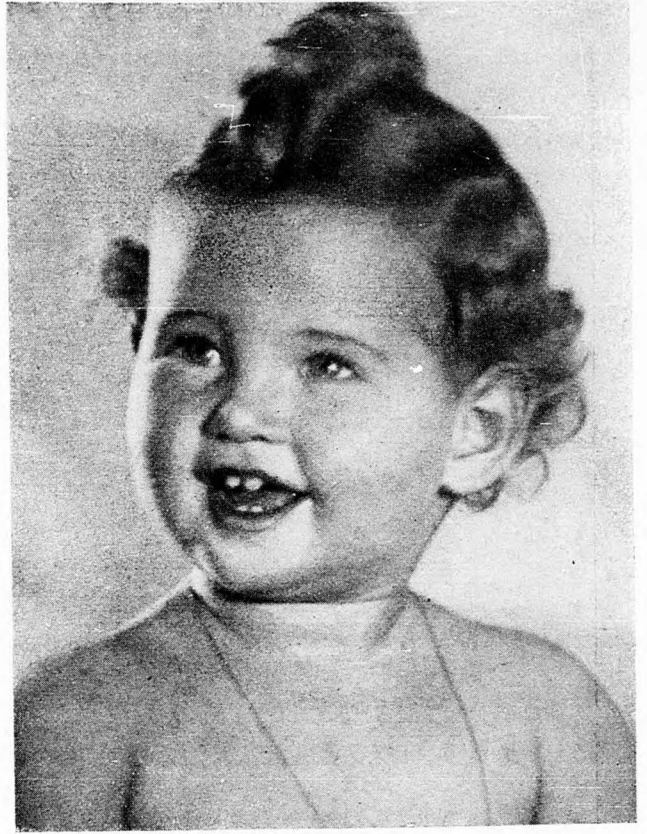
Mondják, hogy a hazugság megöli a szerelmet. — És az őszinteség?!

*

Mi egy szó? A szó, amivel a dolgokat vagy érzelmeket kifejezzük, nem egyéb, mint egy ruha, amely leplez, elrejt minket. Minden szó torzít, változtat, elárul. Minden szó hazugság és ami még rosszabb, egy kristályosodott hazugság.

*

A történelem egy napon egymás mellé állította az erőnek és a hazugságnak legfélelmeesebb két képviselőjét: Napoleont és Talleyrandot. Végül Talleyrand legyőzte Napoleont.

Veres fényképspecialista tanulója

Valamikor sirva kértél ...

Szövegét és zenéjét írta:
Gyergyói Károly

1. Va-la-mi - kor sir-va kér-tél ne men-jék el, ne hagy-ja-lak ár-va
2. Hogy is tud-tam hin-ni né-ked asz-szony-hü-seg köl-dus ál-mo-dó-ja

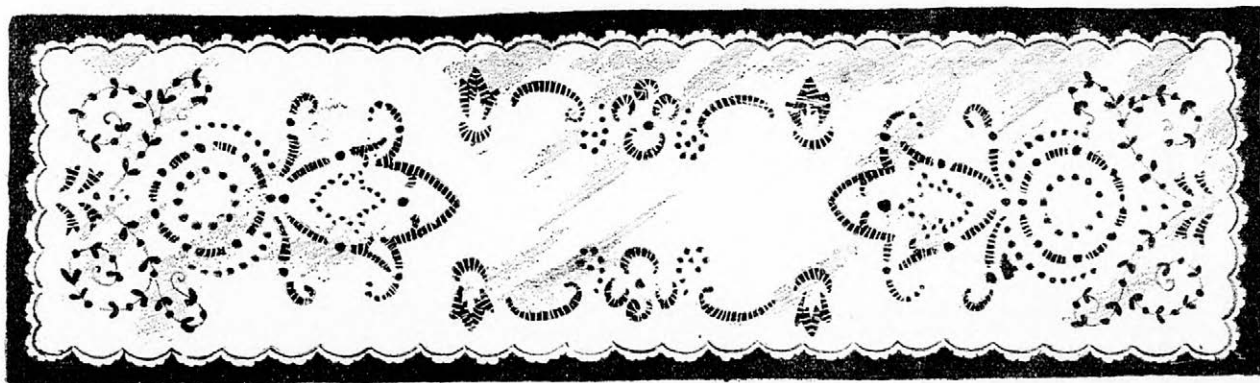
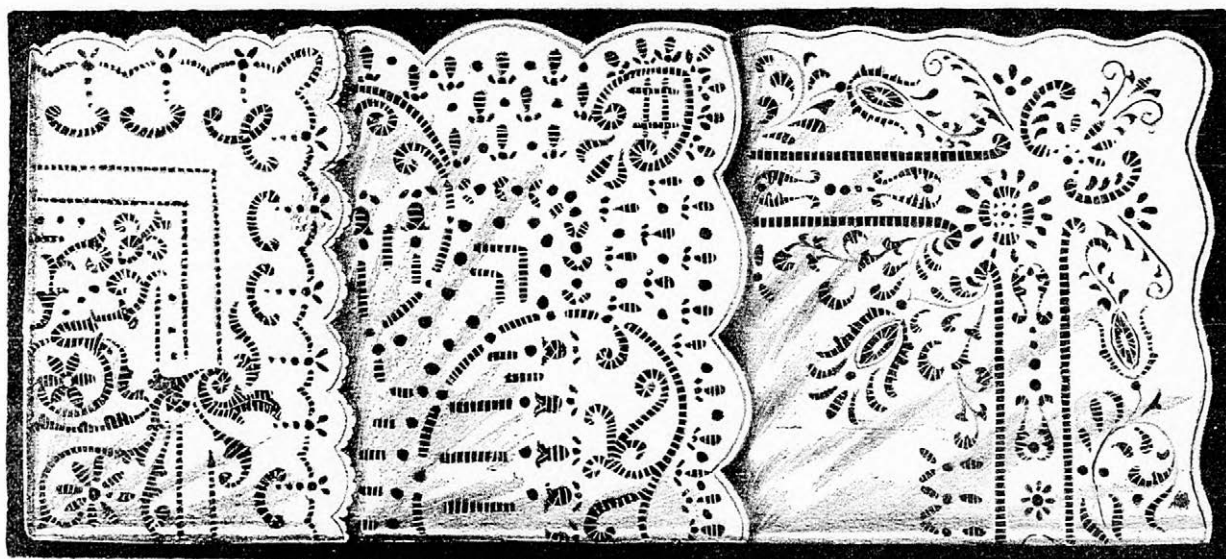
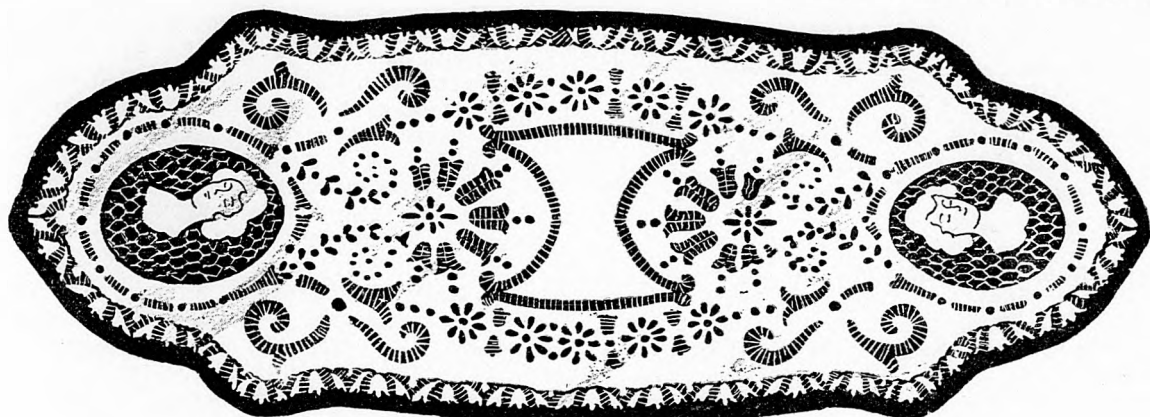
1. Mint a - hogy az ár-va ma-dár hív-ja pár-ját csön-des er-dő ár-nyán
2. Mert hit-tem, hogy könny-nyes sze-med csak mel-let-tem vá-lik ma-soly-gó-ra?

1. Si-ró szó-val hi-vo-gat-ja, te is sir-va fo-gad-ko-s-tál né-kem,
2. Hogy el-hagy-til, nem pa-nas-lom, nem vá-dol-lakt, nem is nagy a vét-ke-d,

1. Hogy nem a - karse más-t sze-rez-ni sem a föl-dön, sem a ma-gas é - gen...
2. Meg-ün-tad, hogy oly so-ka-ig hü - sé - ge - sen sze-rez-te-tek té - ged...

Kézimunka

Rovatvezető: Bérczy D. Sándor cég, Budapest

KELETI és
BELFÖLDI

SZŐNYEGEK

alkalmi vételekből ANTIKART
R.-T.-nál VII, Dob-utca 31. sz.

Igazg.: Sternberg Z. J.
TELEFON:
József 103-68. szám.

Eiserné Bérczi Rózsi

NŐI ÉS GYERMEKRUHA-
SZALONJA jutányos áron,
hozott anyagból is készít! BUDAPEST, VI. kerület,
Dessewffy-utca 5, I. emelet.

GYERMEKEKNEK

Egy suszterinas kalandjai Pesten

(Kis regény a jó gyermekeknek)

2.

Pityú és a Murcos

Sietve ment a pesti utcákon Pityú. Úgy tett, mintha nagyon sürgős dolga volna. Egyszerre csak a Duna partján találta magát. Itt bizony megállt és elnézte ezt a hömpölygő nagy vizet, amelyet ő még soha nem látott. Olyan hosszú hidak vezetnek keresztül rajta, hogy a lepényfalvi Fő-utca templomostul együtt elérne akármelyiken. A vízen pedig olyan nagy hajók úszkálnak, mint jókora emeletes házak.

Hát bizony akadt itt elég néznie. Meg is állt Pityú a parton és bámulta a hömpölygő folyót, a hajókat, a hidakat.

Hirtelen valami különös dologra lett figyelmes. Egy kerítésdarab közeledett a vízen, ezen a kerítés - darabon pedig egy kutya ült nagyon szomorúan. Mikor aztán közelebb ért ez a különös úszó alkalmasosság, akkor látta csak Pityú, hogy az a szegény kutya oda van kötve a kerítésdarabhoz.

Nem értette a dolgot. Csakhogy ekkor már nagy tömeg gyűlt össze a parton. Mind a kutyát figyelték és izgatottan beszéltek.

— Szerencsétlen állat!... Nem tud mozdulni, mert oda van kötve.

— El fog pusztulni, — mondta egy másik.

— Biztos a tegnapi esti árvíz mosta el azt a kerítést és azt a szegény kutyát — szólt egy harmadik.

Szóval mindnyájan sajnálták szegény kutyát, de senki nem akart cselekedni. A tömeg pedig egyre nagyobb lett a parton.

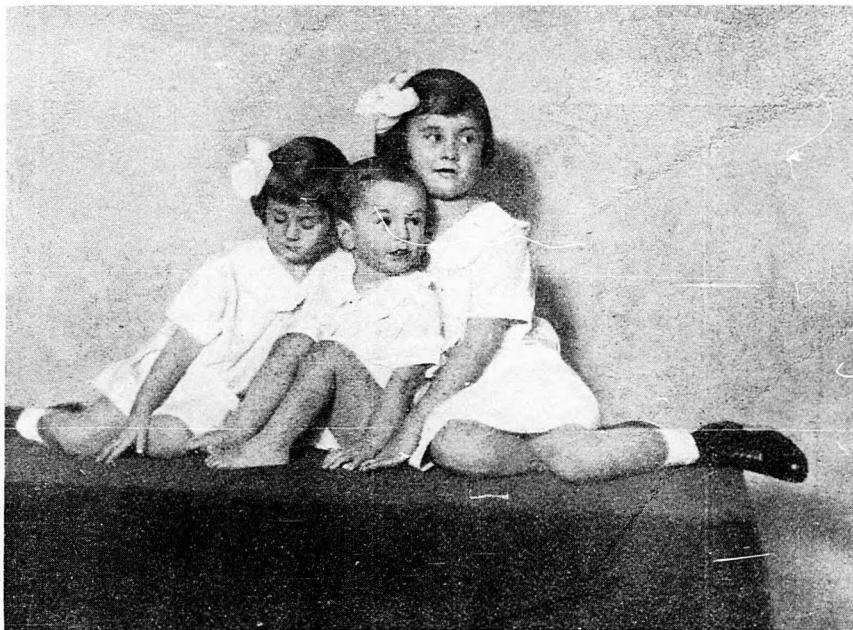
Pityú szemét elfutotta a könny. Arra gondolt, hogy az a szegény pára befullad a vízbe, ha valaki meg nem menti. Aztán az is eszébe jutott, hogy ő elég jól tud úszni. Mi lenne, ha megpróbálná és megmentené szegény kutyát a pusztulástól?

Nem sok idő volt a gondolkodásra, mert a kerítésdarab a kutyával már lefelé úszott a vízen. Pityú letette a földre tarisznyáját, lehúzta cipőjét, ledobta kabátját és nadrágját és beleugrott a vízbe.

A tömeg izgatottan figyelte.

— Nagyszerű fiú!

— Bátor fiúcska! — mondta egy könnyes szemű úriasszony.

Tanulmány

Veres Jelvétele

Egy bácsi pedig kivett a tárcájából százezer koronát és átnyújtotta neki:

— Bátorságod jutalma!... Fogadd el tőlem jó szívvel, fiam!

A tömeg aztán széteszlott, Pityú pedig felöltözött.

Már csak ketten voltak a parton: Pityú, meg a kutya. A fiú szépen megsimogatta a kutya fejét:

— Murcos, te most már az én kutyuskám leszel!... Gyere, együtt megyünk szerencsét próbálni...

Elindultak.

Pityú ment elől, tarisznyával a hátán, Murcos pedig hálásan kocogott élete megmentője után...

(Folytatjuk.)

— Jutalmat érdemel, — szólt egy szakállasférfi.

Pityú már elérte az úszó kerítést és rákapaszkodott. Aztán elkezdte kioldani a kötelet. Nem ment valami könnyen, de azért sikerült... Szegény kutya hálásan nézett megmentőjére.

A parton öszszegyűlt tömeg kiabálni kezdett:

— Éljen! Éljen!

Pityú a háta vette a kutyát és úgy úszott vele vissza.

Amikor a partra ért, többen hozzája rohantak, hogy megöleljék.

VAS- ÉS RÉZBÚTOROK

szabad. sodronyágbetéteket, összecsukós vaságyakat olcsón szállít.
Vas-, rézbútorok, ágybetétek festését és javítását vállalja

PROHÁSZKA gyáros VI, Gróf Zichy Jenő-utca 46

Telefon: 90-30.

Gyár-utca sarok.

HÁLÓSZOBÁKAT,

ebédlőket, úri szobákat, szalón- és klubgarnitúrákat, konyha- és előszobaberendezéseket legmérsékeltebb árban szállít: Sándor Ignác bútóráruháza, Budapest, VI. kerület, Dessewffy ucca 18-20. sz. alatt.

II. ORSZÁGOS RECEPVERSENY

239. **Finom vajastésza.** Egy és háromnegyed liter liszt, kevés só, 40 dkg. vaját jól beledolgozni, 12 tojás-sárgája, 6 kanál jó tejjel, 4 dkg. élesztő kis tejbe áztatva, 1 kanál cukor. A tésztát széles késsel jól eldolgozzuk keményre, cipókat formálunk és jól kelni hagyjuk.

Dr. SZEKRENYESSY KÁROLYNÉ, KÖBÁNYA.

240. **Gesztenyeláng.** 40 drb gesztenyét megsütünk, a héjától megszabadítjuk, tűzálló tálba tesszük és 14 dkg. finom porcukorral behintjük, azután 1 deci jobb minőségű rummal az egészet leöntjük. A tálát jól letakarjuk és 15 percig forró tűzhelyen hagyjuk állani. A tűzhelyről levesszük, a rumot meggyújtjuk és égve felszolgáljuk.

PATAKY ILONKA, SZŐD

241. **Lekváros csodakifli.** 14 dkg. vaj, 21 dkg. liszt, $1\frac{1}{8}$ deci tejjel, kevés só, az egészet tálban kidolgozni, késfok vékonyra kinyújtani, derelyemetszővel hosszúkák kockára vágni, lekvárral vagy dióval tölteni, összesodorni, a szélét felhajtani, a tetejét tojásfehérjével bekenni, dió és cukorral behinteni.

KERTÉSZ BÉLÁNÉ, BUDAPEST.

242. **Kávékoch.** 5 evőkanál lisztet egy lábasban pörkölni. Pörkölés után megszitálni, tejeskávéval felereszteni, úgy hogy egy pép legyen és utána csak egy kissé felforralni. Ha esetleg túl vastag, megint fenti szerint hígítani. Hígítás után addig kavarni, míg kihült. Azután 5 tojás sárgáját hozzákavarni és annyi cukrot hozzá, hogy édes legyen. 5 tojás fehérjét kemény habnak verni, közé kavarni, kikent formába önteni, 1 órát kigőzölni tetszés szerinti sátoval vagy nélkülé tálalni.

JAHODA ELEKNÉ, BUDAPEST.

243. **Mandula rudacska.** II. 28 dkg. hámozott, finomra törött mandulát, 28 dkg. cukorral összekeverünk, 2 tojás fehérjével meggyúrjuk, félújjnyira kinyújtjuk, de nem kerekre. 1 tojás fehérjét, 14 dkg. cukorral keményre verünk és egy késsel a tésztára kenjük. Tetszés szerinti rudacskákat vágunk s viasszal kikent bádogon gyenge melegen megsütjük.

FÜLÖP JÁNOSNÉ TANÍTÓ NEJE, BRENNBERG.

244. **Tiroli metélt.** 35. dkg. jó friss tehéntúrót szitán áttörünk és gyúrotáblán 3 tojás sárgájával megfelelő sóval és annyi liszttel, hogy lágy, nyújtható tészta legyen, meggyúrjuk. Vigyázva kinyújtjuk (sokat kell lisztezni), széles metéltre felvágjuk, sósvízben kifőzzük, jól lecsurgatjuk és egy tűzálló mély tálra helyezzük. A három tojás fehérjéből kemény habot verünk, izlés szerint porcukrot keverünk hozzá és végül 3 deci sűrű frisstejfelt óvatosan hozzákeverünk. Ezzel a masszával a tálra halmozott tésztát leöntjük, hogy az oldalainál is fenéig beborítsa. Sütöbe téve csendes tűznél rózsaszínűre pirítjuk és melegen ugyanebben a tálban tálaljuk. A tésztára sem zsirt, sem vajat nem kell tenni.

FRIED SÁNDORNÉ, KISVASÚTI IGAZGATÓ NEJE, NYIREGyhÁZA.

245. **Gesztenyetorta.** 28 dkg. cukorport 6 tojás sárgájával elkavarunk. Adunk hozzá 20 dkg. főtt, szitán áttört gesztenyét, 10 dkg. hámozott darált mandulát, kevés vaniliát és 6 tojás kemény habját. Ebből a masszából 3 tortalapot sütünk s ha kihült a következő krémmel megtöltjük: 16 dkg. vaniliás cukorport 4 tojás sárgájával habverővel elverve gyenge tűzön addig verjük, míg sűrűsödik, akkor levesszük és míg teljesen kihül folyton kavargatjuk. Ekkor adunk hozzá 12 dkg. habosra kavart vajat, 3 kanál sűrű cukorszirupot és 25 dkg. főtt, szitán áttört gesztenyét. Ezeket összekavargatjuk és a lapokat megtöltjük és az oldalát is bevonjuk vele. A tetejét pörkölt cukorral bevonjuk.

BARABÁS ISTVÁNNÉ, KÖBÁNYA.

246. **Habrolló.** (Vajas tészta). 20 dkg. vajat, 5 dkg. lisztet begyúrunk és odatesszük fagyni. 15 dkg. lisztet egy kevés sóval és kávéskanál ecettel és vízzel se nem kemény, se nem lágy tésztát gyúrunk és pihenni hagyjuk és a vajjal összedolgozzuk. Azután felvágjuk vékony szeletekre, megkenjük tojással, vagy vascsőre, vagy fára feltekerjük és kisütjük. A fát vagy vasat nem kell megkenni. Vagy tejszinhabbal, vagy a következő habbal tölljük: 10 tojás fehérjét 10 dkg. cukorral habnak verünk, ezalatt 30 dkg. cukrot egy lábasban hólyagosra főzünk és így melegen a felvert hab közé keverjük. Több napig eláll.

FELSŐKUBINI DR. KUBINYI BÉLÁNÉ, DEBRECEN.

Kérjük

mindazon igen tisztelt előfizetőinket, kiknek **előfizetése lejárt**, hogy előfizetésüket megújítani szíveskedjenek, *nehogy a lap további küldésében fennakadás álljon be.*

Tisztelettel
a Kiadóhivatal.

Otthon, házi tanácsadó.

Hogyan tisztítsuk a fürdőkádát? Zöld szappanból lúgot készítünk, melyhez adunk meleg vizet, szódát, fehér szappant és jó erős ronggyal a kádát kimossuk. Ha régi piszkot kell eltávolítani, ezt sósavval tesszük és utána tiszta vízzel jól kimossuk a kádát. A sósavval csak nagyon óvatosan kell bánni és vigyázni, hogy ruhanemű ne érjen hozzá.

Mivel távolítjuk el a mosóeszközök foltjait a fehéreneműről? Leginkább az új teknők és dézsák festik meg a fehéreneműt. Egy liter forró vízben egy teáskanálnyi borkósavat feloldunk és a foltot 24 óráig benne áztatjuk. Ha ezen idő alatt nem tűnnek el, akkor tovább kell áztatni, de 3 nap alatt okvetlenül megtisztul s akkor tiszta melegvízben ki kell mosni.

Mivel tisztítjuk a rézedényt? A sárga és vörösrézedényt előbb jól ledörzsöljük és a hézagokon levő piszkot kefével eltávolítjuk. Ezután stearin-olajat öntünk az edénybe és egy vattával vagy ecsettel az edényt bekenjük vele. Erre egyenesen bécsi meszet hintünk és az egészen 3 percnyi szünet után jól ledörzsöljük. Ha a rézedényen régi foltok vannak, főtt savanyúkáposztalevelet finom fahamuval össze kell keverni s a foltokat ezen péppel lehet ledörzsölni. Az esetleg előforduló zöldpenészt úgy tüntetjük el, hogy agyagot égetünk, porrátorjuk és ezzel ledörzsöljük.

Mivel tisztítjuk a piszkos olajestményeket? A rámból kivéve tiszta vízbe mártott szivaccsal lemosuk. Ezután összekeverünk egy pohár pálinkát egy tojás fehérjét és 3 gr. finomra tört kandist. Jól elkeverjük. Ebbe a szivacsot gyöngén belemártjuk és óvatosan végighúzzuk a festményen felülről lefelé. Ez az eljárás a színeknek nem árt és a képet a repedéstől megmenti.

Hogy tisztítjuk a késeket? A legegyszerűbb mód a késeket borszeszes ronggyal letörölni, mert a melegvíz elveszi a kés életét. Ekkor keveréket készítünk bécsi mészből, fűrészporból vagy finom hamuból. Ebbe mártunk spirítuszba itatott keféket és a késeket bekenjük, majd fényesre töröljük. Nagyon piszkos, foltos késeket előbb olajjal kell bekenni s azután tisztogatni. Ha van tisztító-tábla arra is csak bécsi meszet és hamut kell tenni. A homokkal való tisztítás nem jó. Ha arra gondot fordítunk, hogy a kés életét megtartsuk, akkor a táblán a kést balról jobbra kell húzogatni.

Háztartás

Kaszás lé leves. Füstölt disznóhúst puhára főzünk 1 cikk fokhagymával, ha ez megvan, akkor egy fakanál liszt, 3—4 kanál tejfel és kevés ecettel eresztéket készítünk, jól elkeverjük, hogy ne legyen csomós, most egy kanál forró levét öntünk bele folyton keverve s ezt a tömeget beleszűrjük a disznóhús levébe és felfőzzük. Tálaláskor egy tojássárgát 2 kanál tejfellel a tálban felverünk, egy kanál forró lével elkeverjük, szitán a levét tálba szűrjük s a húst belerakva tálaljuk.

Sardellás-hal. Harcsát megtisztítunk, besózzuk, egy órát állni hagyjuk és sósvízben, nem egészen puhára megfőzzük. Ezalatt készítünk 8 sardellából apróra vágott hagymából és zöldpetrezselyemből vagdalt keveréket. A halat a vízből kivéve, ezen keverékek bekenjük, vajjal és tejfellel sütőben többszöri öntözéssel addig sütjük, míg szép színt kap. Tálaláskor mártással és sósvízben főtt, vajban pirított burgonyával körítjük.

Borjúpecsenye. Szép borjúcombót megtisztítunk a csont, bőr és faggyútól. Egy lábasba megsózott vizet felforratunk és a húst beletesszük és $\frac{1}{4}$ óráig főzzük, azután kivesszük, szitára tesszük, hogy a víz leszűrődjön. A húst sűrűn szalonnával megspékkeljük, megsózzuk és sütőpléhbe tesszük. 2 deci olvasztott zsírt és 3 deci jó tejfölt öntünk alá. Egy órai sütés és öntözés után 3 deci paradicsomot és 1 deci vizet lassan reáöntünk. Tálalás előtt éles késsel felszeleteljük s a levét a zsír nélkül ráöntjük.

Májás-hurka. 60 dgramm megfőzött sertésmáját, 40 dgr. megfőtt sovány sertéshúst és 5 dgr. nyers szalonnát ledarálunk. Adunk hozzá zsírban párolt reszelt vörshagymát, sót, tört borsot, szegfűborsot, majorannát s egy pár kanál levét abból, amiben a hús megfőtt. Az egészet jól kimosott bélbe töltjük, végeit bekötjük s kifőzzük. Hideg helyen tartjuk.

Töltött burgonya. Rózsaburgonyát meghámozzunk, lehetőleg közép nagyságúakat s az alsó felüket laposra vágjuk, hogy jól megálljanak s a tetejét kávékanállal kifurjuk. Többször váltott vízben jól megmosuk. $\frac{1}{2}$ kg. húst apróra vágunk, 6 dgr. rizst, sót, kevés borsot, hagymát és zöldpetrezselymet adunk hozzá. Jól összevegyítjük és a burgonyát megtöltjük vele. Lábasba rakjuk, meleg sózott vízzel feltöltjük és lassan főzzük. Egy kanál zsírból rántást készítünk és hozzátöltjük. Ha ecettel savanyítjuk, egy babérlevelet is teszünk bele. Paradicsomlével vagy gombával is készíthetjük.

Ráksaláta. Burgonyasalátát készítünk tartármártással, kupola alakban feltálaljuk, tetejét főtt és megtisztított tengeri rákokkal díszítjük és az egészet aszpikál vonjuk be.

Túrós gombóc. Egy egész tojás, 3 tojássárgáját és 7 dgr. vaját jól elkavarunk, adunk hozzá egy tányér passzirozott tehéntúrót. Ezzel is elkavarjuk és kissé megsózzuk s egy kevés zsemlemorzsát, vagy darát keverünk hozzá s lisztel gombócokat formálunk, forró sósvízben kifőzzük. Lábasban egy kanál zsírt felolvasztunk, a gombócokat beletesszük, megsózzuk s 1—2 kanál jó tejfelt öntünk rá. Tálalás előtt zsírban pirított zsemlemorzsával leöntjük.

Sonkás kuglof. Egy nem nagyon édes kuglofot készítünk és ha teljesen kihűlt, akkor azt laposnán jó éles késsel 4—5 darabra szétvágjuk. Az alsó darabra, melyet előbb kevés vajjal megkentünk, vékony, lapos szeletekbe vágott, megfőtt és kihűlt sonkát rakunk, rátesszük a következő tézsdadarabot, erre tetszés szerinti kaviárt kenünk, ismét rátesszük az ezt követő tézsa-

darabot, azt bekenjük szardellavajjal, ismét reáhelyezzük a következő tézsdadarabot, melyre ismét úgy, mint az alsó lapnál tettük, tetszés szerinti mennyiségű sonkát rakunk, erre ráhelyezzük a legfelső darab tézsdát, mely által a kuglof visszanyeri eredeti alakját. Most a kuglofot éles késsel felülről szeletekbe vágjuk s hogy szét ne essen, csinosan szalaggal átkötjük s így tálaljuk.

Kelt rétes. Vegyünk egy félkiló lisztet, dörzsöljük el egy kanál zsírral, azután adjunk hozzá 3 egész tojást, 2 deka cukrostejben felázott élesztőt, kevés sőt, egy evőkanál cukorport és annyi tejet, amennyit felvesz, hogy jó kemény rétestészta nyerünk és jól dolgozzuk ki hólyagosra. Meleg helyre tesszük, kelni hagyjuk és azután, mint a rendes rétestészta asztalon kinyújtjuk késfoknyi vastagra, zsírral meglocsoljuk és a következő töltelékkel töltjük: 12 dgr. cukorport, 12 drb hámozott darált mandulát, 5 dgr. mazsolát, 5 dgr. aprószőlőt, 5 dgr. apróra vágott cukros narancshéjat, 5 dgr. apróra vágott citronádot összevegyítünk. Ezekkel a rétest megtöltjük, összegöngyölítjük, tepsibe tesszük és ismét kelni hagyjuk. Ha megkelt, tetejét tojással bekenjük, cukros mandulával meghintjük és megsütjük. Következő tölték is igen jó: 5 evőkanál cukrot 5 tojás sárgájával habosra elkavarjuk, adunk hozzá 12 dgr. héjasan őrölt mandulát, 8 dgr. mazsolát és végül az 5 tojás kemény habját és ezzel a tésztát megtöltjük és megsütjük.

Disznófejajt. A perzselt disznófejet, orrát, fülét szép tisztára megkaparjuk, meleg vízben jól megmosuk és tegyük oda főni, annyi vízbe, hogy teljesen ellepje. Sózzuk meg jó erősen, tegyük hozzá egy kávéskanál salétromsót, 2 fej cikkekre szétszedett fokhagymát, egy evőkanál egész borsot és ebben a páclében addig főzzük, míg a csontról a hús leválik. Ekkor a húst kiszedjük a levéből és a levét továbbra is a tűzön hagyjuk. A húsból a csontokat kiszedjük és tetszés szerinti vastag csíkokat vágunk belőle. Izlés szerint megsózzuk, megborsoljuk, paprikázzuk és kevés szegfűborsot is adunk hozzá, hogy jó ízt nyerjen. Jól összevegyítjük s azután egy asztalkendő közepébe téve jó szorosan megkötjük és ismét a páclébe téve még egy félóráig főzzük. Ekkor kivesszük és két deszka közé helyezzük, egy nem túlságos nehéz súllyal lenyomatjuk és így hagyjuk, míg teljesen kihűl. Mikor kihűlt, az asztalkendőből kivethetjük és szeletekre vágva tálalhatjuk. Miután ez nem füstölt, pár nap alatt el kell fogyasztani.

Narancs-krém. 12 dg. cukrot narancson eldörzsölünk és durvára megtörünk, 3 narancs és 1 citrom levét ráöntjük és $1\frac{1}{2}$ dg. zselatinnal megfőzzük, míg a zselatin feloldódott. A tűzről elvéve folytonos keverés közben lehűtjük és $\frac{1}{2}$ liter tejszinhabbal összevegyítjük. Friss vízbe mártott pudding-formába öntjük és megfagyasztjuk.

Cukrozott narancshéj. A narancshéjat felváltva négy vízben 5—5 percig főzzük s utána hideg vízbe tesszük. Apró pogácsaszúróval kiszurkáljuk és egy kg. narancshoz 60 dgr. cukorból szirupot készítünk s a narancshéjat addig főzzük benne, míg a leve teljesen elfőtt. Ekkor minden kis pogácsát kristálycukorba hempergetünk és pár napon át tányéron többször megforgatva, szárítjuk. Üvegben nyárára is eltehetjük és süteményekhez, tortákhoz megtörve felhasználhatjuk.

Aki három negyedéves, vagy két fél éves előfizetőt szerez, ajándékképpen megkapja a mi naptárunkat.

A borecet házi gyártása

A borecet gyártása oly egyszerű, annyira költségmentes és ára oly magas, hogy méltán csodálkozhatunk azon, hogy miért nem foglalkoznak még nálunk a kereskedők annak gyártásával, még arra való tekintettel is, hogy sokkal jobb nevet szerez magának egy-egy fűszer- vagy borkereskedő, ha jó borok mellett kítűnő ecetet is árul, mintha mindenféle mesterkélő úton derített, javított, egyszerűen pancsolt borokat sóz rá egy-egy bevőjére.

Franciaországban már régóta foglalkoznak a borecetnek nagyban való gyártásával s a jó borecet ára oly magas, hogy teljesen megfelelő gazdálkodás, ha egészen egészséges, de kevésbé jó minőségű borokat használnak e célra.

Kítűnő borecetet adnak a túlságosan savanyú borok, felhasználható továbbá borecet gyártására a felfordult, a megfeketedett bor és az olyan, melyet peronosporás tőkéről szüreteltünk. Ellenben ki van zárva ecetgyártás céljára a megkeseredett bor; mert, míg minden egyéb hibás bor akkor, amidőn ecetté válik, elveszti minden mellékízét, addig a keserű bor, ha ecetté lesz, még keserűbb, mint borkorában volt.

Ha borecetet akarunk gyártani megecetesedett borból, akkor legelső kötelesség a hordót borostól azonnal eltávolítani a borpincéből, mert az ecetképző gombák pár nap alatt átszarmaznak más egészséges hordókra és borokra, bármily gondosan legyenek is azok bedugdosva. Ha azonban még azt a könnyelműséget is elkövetnénk, hogy az ecetet is a borospincében gyártanánk, akkor a legrövidebb idő alatt annyira elszaporodnának abban a gombák, hogy borospincéül egyáltalán nem használhatnánk többé, mert abban minden szellőztetés és fertőtlenítés dacára, megecetesednek mindenféle bor.

Ecetgyártásra olyan kamrát vagy felszerfélélt használjunk, amelyben állandóan 18—20 C° meleg van. A gyártásra használandó hordót itt is úgy, mint a pincében, oldalra fektetjük s fenekén mintegy négyötöd-résznyi magasságban egy-egy centiméter átmérőjű lyukat fúrunk és a hordót addig töltjük meg borral, hogy ezen a lyukon az ki ne folyjon; így aztán nyitva hagyván a hordó akonáját is: a két lyukon át a levegő közlekedhetik és sokkal gyorsabban megy végbe az ecetképződés.

Ha a hordót nyugodtan magára hagyjuk, 4—6 hét alatt tartalma teljesen átváltozik a legkítűnőbb borecetté, amelyet oly csapon át fejtünk le, mely magasabban áll, mint a boroshordóé, mert az ecet alját ágyként benne hagyjuk az ilyen „anyahordóban“ s ha újra bort öntünk, az a legrövidebb idő alatt ecetté válik s üledéke az ágyban marad.

Ezek mellett a borecetek mellett nem is említhetők egy napon a gyári ecetek, amelyeknek rendkívül kellemetlen, rossz szaguk és túlerős vadízük van, úgy, hogy sem besavanyításra, sem ételben nem kellemesek, de legkevésbé alkalmasak betegnél bedörzsölések alkalmazásával, amidőn bűzük által főfájást okoznak a betegnek és egészségesnek egyaránt és tűrhetetlenné teszik még a szoba levegőjét is.

Baromfiudvar

A tyúkok tojóképessegének előmozdítása

Elsősorban arra irányozzuk figyelmünket, hogy jó tojó tyúkokat szerezzünk be. E célt elérhetjük, ha helyes alapokon folytatjuk a tenyésztést, vagyis csak az olyan tyúkok tojóisait használjuk tenyésztésre, amelyek mint jó tojók ismeretesek. Ezenfelül tekintetbe kell vennünk még a tojások nagyságát, valamint azon körülményt is, hogy mely tyúkok kezdik meg télen korán a tojást.

Ha mindezen megfigyeléseinket éveken át következetesen folytatjuk, közönséges falusi tyúkjainkból is oly törzset nevelhetünk, mely tojóképesseg tekintetében megmérkőzhetik bármely fajtaival is.

Aki baromfitenyésztésből lehetőleg hasznot akar húzni, annak nem szabad vén tyúkokat tartani. Legtöbbet tojik a tyúk a második évben, a harmadikban már valamivel kevesebbet, ezután gyorsan hanyatlík. Nem lesz tehát jövedelmező dolog bármely tyúkot is három évnél tovább tartani. Tapasztalt tenyésztők tehát már a második év után meghízalják és levágják a tyúkokat, miután ilyenkor húskuk még finom és leveses. Fiatal, jól tartott jércék, melyek még áprilisban keltek, rendszerint ősszel már tojni kezdenek, ami természetesen nagyon kedvező dolog oly időszakban, midőn a tojás ára emelkedik. A tenyésztésnél tehát lehetőleg ügyeljünk a minél korábbi ültetésre.

Ha azt akarjuk, hogy a tyúkok télen is tojjanak: 1. meleg ólat kell adni nekik és 2. erőteljes takarmányozás mellett jó lesz, ha egy kevés húst is kapnak.

Ami a meleg ólat illeti, annak fűtése nagyon költséges és rossz dolog volna. Sok gazdaságban a tyúkól az istállóban van, ami meglehetősen meg is felel e célnak, főleg ha az ól bizonyos magasságban van elhelyezve, mivel tudvalevőleg a meleg felfelé szokott szállni. Többen azt is javasolják, hogy a tyúkolj aljába vastag rétegben lótrágyát halmozzunk fel jó keményre letaposva, hogy az innét felszálló meleg javára válják a tyúkoknak, melyek 1—2 láb magasan ülnek a rudakon a trágya felett. Ez a berendezés hasznos lehet, ha az ól maga kellően meg van védve a külső hidegnek a behatása ellen. Célszerű tehát, hogy a tyúkolnak, ahol csak lehet, *déli fekvést adjunk*. Alig hinné az ember, hogy mily nagy befolyása van a napsugaraknak a korai tojásra.

Ami a hússal való etetést illeti, természetesen az lesz az első kérdés, vajjon arányban lesz-e az ezáltal elért haszon az ezen célra szükséges kiadásokkal. Ott, ahol a húshulladékokat nagyon olcsón lehet kapni, vagy ahol lómészárszék van közel, jó tojásárak mellett a hús-etetés időnkint kifizetheti magát. Mindenesetre szükséges azonban ha korai tojásokat akarunk kapni, a tyúkoknak valami izgató takarmányt adni, ilyen takarmány többek közt a pörkölt zab, kender és lenmag. Soha sem szabad továbbá hiányozni a mésznek, mely okvetlenül szükséges a tojáshej képzésére. Ez okból vessük az elhasznált tojások apróra tört héját a tyúkok elé, valamint az ól egyik sarkában halmozzunk fel egy kis rakásba ócska faltörmelékét és faszén-darát.

SÁR- és HÓCIPŐ TELJES KIÁRÚSÍTÁSA

Sárcipő férfi	50.000 korona	Sárcipő nyelven női	90.000 korona
női	50.000 "	férfi	110.000 "
Hócipő női	145.000—165.000 "	Házi cipők, magas, csattos	100.000 "
" gyermek	150.000 "		

SCHÄFER CÉGNÉL DÖBRENTÉI-TÉR 4.

Vidékre utánvétell. Kereskedőknek kedvezmény.

CALDERONI és TÁRSA

LÁTSZERÉSZEK

BUDAPEST V, VÖRÖSMARTY-TÉR 1

Látcsövek, szemüvegek, orrcsüptetők Zeiss-és Görz-üvegekkel. Barometerek, hőmérők.

Egy kis társasági pletyka.

Csókolom a kezét, tetszett már hallani, hogy ebben a friss esztendőben két hét alatt csaknem annyi válópőről tudnak, mint amennyit egy egész év alatt indítottak tavaly? Töröm ezt a szerencsétlen kobakomat, mi történt itt pár hét óta? Hiszen aki tudta vagy érezte, hogy nem hozzávaló az életpárja, az rájöhetett erre a nagy fölfedezésre tavaly is. Igaz, de egyet ne felejtünk el, nagyságos asszony. Minden rendes ember mérleget szokott csinálni az év végén. Nos, nagyon sok férj ebből az alkalomból eszmélt rá, a számok rideg tanúsága alapján, mennyibe került neki ömértósága vagy önagsága öltözködése, a külön passziókról nem is szólva. És az én értesülésem szerint az egyenleg csaknem az egész vonalon erős deficitet mutat. És a mai férfi a takarékossgot az asszonyon kezdi. Ha már mindent lespórolt róla, akkor magát az asszonyt spórolja el végül. Most már legalább tudja, miért indult meg olyan nagy vehemenciával a válópörös mánia ebben a cifra és még sok furcsa meglepetést tartogató újesztendőben.

Ez a sötét kép azonban nem riasztja el a boldog szíveket. Szomorú is volna. A fiatalság minden akadályt legyűrve tör a maga célja felé. És így van azután, hogy ez a hónap nemcsak a válások, de az eljegyzések és a házasságok évadja is. Hadd tudósítsam elsőnek két fiatal pár boldogságáról. Dr. Dobos Lajos törvényszéki bíró, a pécsi ítélőtábla h. elnöki titkára, eljegyezte Fónay Márthát, Fónay Lajos pécsi székesegyházi uradalmi jószágigazgató leányát. Horváth Dezső Budapesten jegyezte el a bájos Schmidt Babát.

Néhány személyi hírt is szervirozok. Cesaro Orsenigo, pápai nuncius, Rómából visszaérkezett Budapestre. Czakó Elemér helyettes államtitkár nyugalomba vonult és a kir. egyetemi nyomdánál vállalt főigazgatói állást. Beöthy Lászlóék téli sportra a Tátrába utaztak.

A farsangolás már megkezdődött, de a java mulatságok csak ezután jönnek. Január 21-én lesz a Yacht-Klub bálja, amely mindig sikerül. Január 28-án tartják meg a Nemzeti-bált, ezúttal másodszor s most is a Hungáriában. A Katolikus-bál rendező bizottsága ezúton is figyelmezteti nagyságos asszonyt, hogy február 13-án lesz az idei nagybál a Vigadó valamennyi termében. A háziasszonyi fölkerések már megtörténtek. Egy intim vacsoráról is beszámolok. A török-magyar kaszinó a múlt héten tartotta első társas összejövetelét, amelyen megjelentek: Hűszrev bég, budapesti török követ, báró Balázs György nyug. tábornok, a kaszinó elnöke, Pröhle Vilmos egyetemi tanár, báró Luzsénszky Zsigmond stb.

Magát a vadászat is érdekli. A legérdekesebb és legizgalmasabb vadászatok egyike folyt le Zichyujfalun. Gróf Zichy János és Kázmér egynapos hajtóvadászatot rendeztek, amely 250 nyulat és 30 foglyot eredményezett. A házigazdákon kívül résztvettek: báró Bottlik

Iván, Draskovich Iván, gróf Hadik Antal, gróf Esterházy László, felsőeöri Nagy Pál, Nagy Gyula és ifj. Nagy Pál.

... Hogy ma este hol leszek? Egy nagyon kedves barátomhoz vagyok meghíva, aki most ünnepli az agglégénysége huszonötödik évfordulóját. Tudniillik

huszonöt évvel ezelőtt meg akarták házasítani és akkor ő hősiiesen ellenállt. Ezt a bátor tettét jubilálja most s volt benne annyi humor, hogy a vacsorára csupa nő embert invitált meg s azzal a kikötéssel, hogy asszony nélkül jönnek. Persze mindenki boldogan jön. Én vagyok az egyetlen, aki nem boldog. Én tudniillik nem vagyok nő és ez a boldogtalanságom. Hát nem bolond ez az élet, kezeit csókolom. Mit ünnepelek én ott ma este?

Legjobban szeretnék ott se lenni. Mit mond nagyságos asszony?... Jaj de kedves!... Igen, ott leszek és hálából két pletykát viszek magammal. A harmadikat futtában itt adom le.

A kopasz bankdirektor visszajött Párizsból és idehaza egészen új helyzetet talált. A molett kis művész, aki nélkül el sem lehetett már képzelni a bankvezér urat, váratlanul férjhez ment és egy nagyon ötletes, huncut levelet hagyott hátra. Ez a levél voltaképpen nem is betűkből, hanem számokból állt, bizonyosan egy dupla könyvelővel csináltatta s miután e mérleget lezárta, még pedig súlyos minusszal, ilyképpen végrendelkezett a művész: „A szívedben megüresedett helyre kijelölő jogomnál fogva X. Tusit ajánlom.“ Eddig volt. Csokolom kezét.

Az én gyermekem . . .

Az én gyermekem velem született,
Velem bolyongta át az életet,
Napomtól nyerte fényét, sugarát
S járjuk egyre a kálváriát.

Pedig megóvtam, védtem mindenütt,
Ráleheltem a legtöbbször derűt,
Mégis halavány, csüggedt, hallgatag,
Miként a hold — ha felhőkben halad.

Ilyenkor keblem: édes anyaföld,
Melengetem a szívemmel őt,
Melengetve, — a szellő elsuhan;
Gyöngyharmaton visz hozzá utam.

Ébren talál érte a hajnal is
S hozzá vezet egy röpke pillanat,
Szívem vele bolyg — mindennek felett,
Édes gyermekem: h a z a s z e r e t e t .

MARSELEK BÉLÁNÉ, TÁBLABÍRÓ NEJE, BUDAPEST

Konyhakertészet

Hónapos retek helyes magvetése. Sovány földbe ne vessük, mert ilyenben podvás lesz. Ellenben ropogós, omlós hónapos retket lehet komposzt földben nevelni. Egy gramm 110–120 magot tartalmaz és jól eltartott magva 4–5 évig csiraképes. Január és februárban melegágyba vetik szórva vagy egyenként dugdosva, simán elegendő földbe. Vetik az úgynevezett jelző után is, mely egy lécdarabból áll, rajta egyenlő távolságra fogak állnak. Ezek egyenlő mély lyukakat nyomnak a földbe, ahová egy-egy szemet ejtenek. A lyuk mélysége ne legyen több másfél centiméternél, tehát a jelző fogai se legyenek ennél hosszabbak.

A mag 5–8 nap mulva kel ki és a szórva vetett, de sűrűn kelt hónapos retket ki kell ritkítani, mert fődolog, hogy minden egyes növénykének elegendő helye legyen a gumó kifejlésére. A vetésnek itt ismertetett módjai úgy a melegágyi, mint a szabadföldi vetésre vonatkoznak. Vannak fajták, amelyek 24–26 nap mulva készek; azután olyanok is, amelyek 4–5 hétig fejlődnek használhatóvá. A melegágyat és a szabadba vetett hónapos retket is gyomtól tisztán kell tartani.

Szabadba fokozatosan februártól novemberig lehet vetni, két-két heti időközökben, hogy mindig legyen élvezhető hónapos retek. Eppen csak a május végétől június végéig terjedő időben szüntessük be a vetést. A tavaszi termesztéshez napos, meleg helyet, a júliustól kezdődő vetésekhez ellenben hűvös, félárnyékosat válasszunk. Száraz időben erősen és gyakran, de egyébként is locsolni kell a hónapos retek vetést.

ÁLLATVÉDELEM

A magyar állatvédők megmozdulása.

Pekár Gyula lelkes és meggyőző interpretációjában milyen szép, nemes és szükséges az állatvédelem! Igen, az az állatvédelem, amely nem csupán a kedvenc öleb dédelgetésében merül ki, amely nem a beteges eb-becézésből akar kultúszet csinálni, de *akar* az elfásult emberek lelkébe egy kis magot elültetni, amelyből végtére is az emberszeretet áldást termő fája nő ki. Az állatvédelem, amely az állatnak, földi élet- és munkatársunknak sorsát akarja megjavítani, úgy vélvén, hogy *mélto* az emberhez, hogy Isten *minden* érző teremtmény *emberséges* bánásmódban részesíthessék, ne bántalmaztassék, ne kinoztassék, főleg ne feleslegesen. Az az állatvédelem, amelyre célozván gr. Apponyi Albertünk így vélekedik: „Aki valamely érző lénynek szenvedéseit közömbösen tudja nézni, annak lelke kész talaj a gyilkosság gondolatának megteremtésére: csak az kell, hogy a szenvedély szele a magot oda vigye. — Igen, az ember „néma szenvedőinket“ kizárta mindenből! *Elvette* minden jogukat — és *megadott* magának minden jogot felettük és így megmérhetetlen az a brutalitás és kegyetlenség, amelyet az ember — jogára támaszkodva — az állattal szemben elkövet. Pofoncsapása minden kultúrának az az általános *szivtelenség*, melyet például utcáinkon az állattal szemben naponta megnyilvánulni látunk és az állkultúra egy dokumentuma az a sajnálatos tény, hogy akkor, amikor ugyancsak „legyőzött és agyonszanalát volt szövetségeseink, osztrákok és németek tudtak tenni arról, hogy állatvédelmi intézményeik a mostoha viszonyok dacára vissza ne fejlődjenek, a múlt nyáron Londonban az állatvédői világkongresszuson *megjelenvén*, a világ első állatvédő nemzetével, az *angollal*, csodálatba ejtő nemes versenyserepre keltek és a művelt világ színe előtt tagadhatatlan tanúbizonyságot tettek *kultúregyenértékükről* — ugyanakkor mi az *állatvédelem* terén *szégyenteljesen visszafeljöttünk!* —

Zola az állatszeretet szempontjából az embereket az állatvédők, a *közönyösek* és az *állatgyűlölők* három csoportjára osztja és bevallja, hogy álmatlan éjszakája volt, ha előző nap kóbor ebet látott a szemétdombon táplálékot keresgélni . . .

A fajvédelem egészséges ösztönéből fakadó *gyermekvédelem* után a civilizáció szelíd hatásaként szőkségeképpen az állatvédelemnek kellett következnie és milyen nagy lelki fájdalom azoknak a széplelkeknek, akik azt érzik és vallják, hogy mindnyájan egy nagy egész részecskéi vagyunk, kik egymás kölcsönös *tiszteletére* és *szeretetére* vagyunk utalva és *kötelezve*, azt látni, hogy művelt, magas pozíciót betöltő funkcionáriusaink egyik-másika sincs a *nemes értelemben* felfogott állatvédelem gondolatával megbarátkozva, hogy az intézkedés képességével bíró tényezők maguk is az állatvédelem *rudimentár* fogalmával küzködve, e tekintetben nem tudnak a meggondolás ama helyes szintjére felemelkedni, amelyen például az egyszerű angol matróz, aki visszautazik a súlyedő hajóra macskáját megmenteni, oly régen már otthonos. Ezt a közönyt, ezt a Zola szerinti második és harmadik, de tipikusan *magyar* kategóriát *meggyőzni* és *megnyerni* indult újtárra az *állatvédők világszövetségének magyarországi osztálya*, Magyarország ma egyedül agilitást eláruoló állatvédelmi szervek élén Pekár Gyula, az érző szívű poétailekű író áll, hirdetőn minden mértékadó fórumon, hogy az állatvédelem lelket formáló és nemesítő tömeget nevelő eszméje az emberszeretethez vezető *egyik* út, melyet évtizedes gyomtól kell nálunk megtakarítani. Pekár munkája — hála azoknak a kultúrlelkeknek, kiktol a „szanalást“ kérte — nem eredménytelen! Büntetőtörvénykönyvünk 86. §-a helyébe rövidesen három új szakasz lép, melyekben már megnyilvánul a *modern, helyes* állatvédelemnek a mi törvényhozásunkban és hatóságai intézkedéseinkben eddig-elé alig méltányolt ama *imperativusa*, mely szerint az állatkinzás kritériumát az állat által *tényleg elszenvedett* bántalmazás határozza meg, tekintet nélkül egyéb mellékkörülményekre (mint nyilvánosság, szándékosság). Lévéni pedig minden büntetésnek az *elrettentés* a célja, a brutális állatbántalmazó ügye a járásbíróság hatáskörébe utaltatik, ahol is hat hónapig terjedhető elzárással bünhődik kegyetlenkedéséért.

MEZEY ÖDÖN

Menekült, B-listás tisztviselő (most faszobrász), ajánlja saját tervezésű, eredeti, művészi ajándéktárgyait. Faragott vagy intarsziás dobozok bármily nagyságban (kárpitózással is), faragott, esztergált virágvázákat (bármily rajz szerint), kerek és ovál tükrök-vagy képekterek faragva, falikeretezett domborművi képek, olajfestményeket üveg-, selvem- vagy vászonalapon bármily stílusú és színű kerettel. Címmel — szívességből — a kiadói hivatal szolgál. Árak 10 pengőtől kezdve

Színházi levél.

Nagyságos Asszonyom,

ezt a mostani beszámolómat, szives engedelmével, egészen a Molnár Ferenc új darabjának, a „Riviera“-nak szentelem. Nem azért, mintha olyan világraszóló eseménynek tartanám, amilyennek azt a hühös reklám föltüntetni szeretné, hanem mert van néhány megjegyzésem, amit ebből az alkalomból végre el kell mondani. Jól tudhatja, nem vagyok epés ember, senkitől nem irigylem az eredményt és a sikert, a fásült nagyvárosi ember rosszmájúsága inkább bosszant, semhogy magam esnék bele a bomlott idegzetű s félig tán életűt sznoboknak fölényeskedőknek ebbe a ragályos betegségébe, de... De ha látom azt a reklámáradatot, amelynek a tajtékos hullámhátára bocsátották a „Riviera“ törekeny hajóját, ha hallom azt a fülsiketítő tam-tamot, amely a szerző, a rendező, a színház, a szereplők körül recseg és ropog már hónapok óta, kellő óvatossággal és föntartással foglalom el szerény helyemet a nézőtérén és bár nem engedem közel magamhoz a rosszmájúságot, kénytelen vagyok gyanakodva figyelni mindazt, ami előttem a színpadon folyik. Bevallom, a gyanakvás nem méltó az elfogulatlan szemlélőhöz és megzavarja a tisztánlátást, a minden mellékszemponttól-mentes, tárgyilagos kritikát... Ámde nem én tehetek róla, hogy a reklámharsonák megtévesztő hatása elől a védekezés egyetlen metódusához, a gyanakváshoz menekszem.

Mit jelent ez a gyanakvás ez esetben? Azt jelenti, hogy a reklám fojtogató gőzéből kivonva magamat el-lengőzt adok, mert csak így tudom megteremteni a hig-gadt és objektív bírálat légkörét. Nekem, a nézőnek, semmi közöm azokhoz az intim részletekhez, amelyeknek egész raját eregették föl színes hólyagok módjára, hogy elkápráztassák a közönséget. Semmi közöm Reinhardt Miksának, a nagy rendezőnek ehhez vagy ahhoz az öt-letéhez, sem ahhoz, hogy mért ez a színész és mért nem az a színész játsza a főszerepet. Engem semmi más nem érdekelhet, mint maga a szellemi produktum, tehát Molnár Ferenc új darabja, lehántva róla mindazt a sok cifra sallan-got, amit színház, rendező, színész és reklám rája aggatott.

Molnár Ferenc „Riviera“-ja nem jelent emelkedést a híres szerző drámairói pályáján. De hanyatlást sem mutat. Sok tekintetben mintha megütszult volna ennek a túlon túl gamin-szellemű írónak kifejezőmódja, a raffi-nált s éppen azért áttelző, sokszor bántó színpadi fo-gásokban mértéket tartott, az ízlés mesgyéjét jobban respektálta, mint korábbi műveiben, emberi problémát igyekezett a fölszínre hozni, ha mindjárt nem is valami szokatlant, ismeretlent és mélyet. A téma régi: a sze-génység és gazdagság örök harca, egy szimpla kereskedő-segéd és egy csinos elárúsító szemétyében összesűrítve. Megjelenik a gazdag vetélytárs, az alacsony sorból föl-emelkedett kereskedősegéd, aki szemet vet a kis elárú-sító nőre és hiába szerelem, szimpátia, részvét, mely a leányt a szegény kereskedősegédhez fűzi, az arany vakító fénye elkábítja s egy áttombolt, mámoros éjszaka után, amely

a Riviera kék egét, tengerének szikrázó tükrét csillog-tatta elé, az igazi, az élő Riviera pompájáért és gond-talanságáért odadobja szerelmét. A szegény segédet most a soron következő elárúsító lány fogja boldogítani, de őregedő szívére vérző sebet üt a gazdag vetélytárs diadala.

Tagadhatatlanul: a mai élet iszapos mélyébe mar-kolt bele a szerző és két vérző szívet halászott ki belőle. A robotos kereskedősegédét, aki a pult mögött, selymek és velourok között, egy szebb életől álmodott, nem túl-

sok és nem túlnagy élvezetről, csak tisztas polgári jólét-ről, feleségről, családról. A másik szív egy szerény bluz mögött dobog, az elárúsító leányé, aki parfümös, bundás, finom urihölgyeket szolgál ki, míg ő maga padlásszobában lakik, félvirstlit vacsorázik és persze odavágyakozik, ahova az előkelő „kuncsaftok“ mennek télen, a meleg, a sugaras, a gyönyörű Rivierára. Ez az álom és a meg-gazdagodott kereskedősegéd, a konjunkturák szerencsés lovagja: ez a valóság. És jön a gazdag férfi és minden különösebb erőfeszítés, fárasztó udvarlás, körülményesség és veszély nélkül — mint héjja a galambot — magával ragadja az ábrándozó kisleányt. Nem is ő ragadja el,

hanem miurunk, a mindenható Pénz. Ez a rettentő, mohó Bálvány, aki vérrel, boldogsággal, szívvél táplálkozik. Aki egyszerre két életet semmisít meg: a szegény kereskedősegédét és a szegény árúsitónőét.

Megható, lírai részletekben gazdag mese. És mégis... hogyan lehetséges: a színpadon félóránig tomboló játék folyik a bábuk, a kirakati viaszbábúk társágában, a segéd és kedvese az árúház tolokocsiján, mint valami expresszvonaton kirándulást rendeznek a Rivierára (a kirakat ugyanis a Riviera díszletei közt a legpazarabb divatkreációkat mutatja be), mámorosan beszélnek, mert alkohollal szívták teli magukat, minden csupa károsított öröm és boldogság, de ez a hangulat nem árad le a nézőterre, hidegen hagy bennünket. Elemezni próbáltam: mi lehet az oka ennek? Nyilván nem a színpadi játék fogyatékosága, sem a rendező fantáziátlan-sága. Itt a hiba a témában van. Molnár Ferenc Rivierájának témája nem drámai, hanem elsősorban novellisztikus, másodsorban lírai. Nem kifogásként mondom ezt, sőt sok tekintetben dicséretére válik a híres írónak, hogy költészetének két bántó mellékörejét, a cinizmust és a trükköt ezuttal maga ejtette el. A „Riviera“ mondani-valójának olyan a természete, hogy a színpad éles fényében összezsugorodik, szépségei elhalványodnak, színei elfakulnak. Molnár Ferencnek ezuttal igazán nem volt szüksége a reklám zajára, mert szépet, nemeset akart, a nagy sikernek azonban el kellett maradnia, mert tőle mindig valami meglepőt, váratlant, groteszket és fantasztikusat vár a közönség.

Valaki azt mondta a premiéren: „Ha ezt a darabot egy ismeretlen szerző nyújtja be, nem adja elő a színház.“ Ez túlzás. De ezt nem tagadhatja senki, hogy ugyanezt, vagy ehhez hasonló darabot ilyen éles konturokban, ennyi szívvel és szeretettel nem hoz ki semmiféle színház, ha a darab mögött nem áll ott egy ünnepelelt szerző tekintélye. Erről azonban kár vitatkozni. A mindennapi életben ugyanígy van. Egy ünnepelelt társágságbeli hölgy toalettje mindig nagyobb esemény, mint egy fiatal leány bevonulása a társaságba. A figyelmet is meg kell érdemelni. Molnár Ferenc pedig megszolgált érte.

A Riviera előadásával, őszintén szólva, nem vagyok megelégedve. Somlai Artur, akinél nagyobb skálájú színész pedig kevés van, érthetetlenül viaskodott szerepével, különösen a mámor jelenetben, amely fárasztó volt és nem tudta kicsiholni a kívánt hatást. Makay Margit egyéni bája a csendes párbeszédekben jobban érvényesült, mint a kitörésekben; ez a finom orgánus a szelid érzelmek tolmácsolója és nem az extázisé, a tobzódásé... Táray túlságosan kemény e félig cinikus, félig érzelmes gazdag úr szerepében. Maklár ezuttal is kitűnő kabinetalakot formált. Reinhardt rendezése minuciózus, de zsenialitást nem kellett pazarolni a munkára, hiszen a darab menete sima és nincsenek komplikált feladatok, amelyek rendezői zseni után kiáltanak.

Ez az igazság a „Riviera“ körül.

Kezeit csókolja, kész szolgálja

EUGENIUS.

REGÉNY

A trón

Írta: Bónyi Adorján

VI.

A kulcs

Jenő barátunk tehát állásba jutott. Katalin titokzatos összeköttetései két előkelő házat szereztek neki, ahol bár elkényeztetett és hihetetlenül botfülű kisasszonykákat és úrficskákat kellett a hegedülés rejtelméről felvilágosítania. Cuxmann úr fizetése megnőtt, a színházi karmesternek nem kellett alázatosan előre köszönni az utcán és most már nem a zenekar mélyéből, hanem a földszint zsölyesorából nézhette esténként Katalint, — mert amikor Wiesen kisasszony játszott, ő okvetlenül megjelent a színházban. Ha egyszer is megtörtént volna, hogy ez nem sikerül neki, Cuxmann Jenő talán örökre boldogtalan lett volna.

A színház után alázatosan megvárta Katalint a színházi kisajtónál. Ha a színész nő ilyenkor hosszan ránézett, Jenő némán köszönt, utána settenkedett és valamely csöndes utca sarkán hozzá is csatlakozott. Ha ellenben Katalin elfordította a fejét és rá sem nézett, Jenő már tudta, hogy ez mit jelent: a Legkedvesebbnek rossz kedve van, vagy más tervei vannak előadás után, mint vele hazakisértetni magát és elbeszélgetni egy félórát; tehát nincs más teendő, mint lehúzni a szemre mélyen a régi kalapot, mely még Horovitz pesti kereskedő körüli üzletéből került egyszer elő és azóta hűségesen kitarott gazdája sötét fürtjei mellett.

De azután egyszerre csak Verőfény úr is kifogyott a türelméből. Ez úgy történt, hogy egy hétig egyetlen este sem pillantott rá Katalin a kisajtónál. Hét napig egyszer sem... És ugyanez alatt a hét nap alatt egy alkonyaton soha nem látott jelenséget pillantott meg Cuxmann a Katalin háza előtt. A jelenség egy igen előkelő automobil volt és minthogy az első emeleten Katalin lakásának összes ablakaiban világosság ragyogott, Jenő szívdobogva állapította meg, hogy a színésznőnek valami előkelő vendége lehet kétségtelenül. Tudta, hogy a színész nő nem fogad a lakásán vendégeket, mert sokat ad a jóhírére és épp ezért kétszeresen meglepte és lesújtotta a dolog. A szívét összeszorította valami mély megindultság és lenyűgözötten álldogált a tulsó oldalon. De később egyszerre kíváncsiság és bátorítás lepte meg és a jó jámbor férfiú egy merészségre határozta el magát. Átvágott a másik oldalra, elsétált Katalin háza kapujáig és bémész szemmel iparkodott megcsodálni a gépkocsit. Amikor gondolta, hogy eléggé kibámulta magát, lassan és tisztellett kérdezte meg a soffőrt:

— Ki ez a szép kocsi?

A soffőr végigtekintett az egyszerű és éppen nem elegáns fiatalemberen és röviden és szigorúan felelte: — Frankenstein Ferdinánd öfenségeé.

Jenő elsápadt, egyrészt a szigorú hangtól, másrészt a nagyszerű névtől. E pillanatban szörnnyűen szerencsétlenség érezte magát és gyámoltalanul rebegette:

— Nagyon szép automobil...

Azután elballagott; csendes és fáradt járása most még jobban csöndesedett és még inkább fáradt volt. A város másik végéig lépkedett Cuxmann úr, ezalatt egyetlen egyszer sem emelte föl a fejét és folytonosan — életében először komolyan és igazán — a halálra gondolt.

Tehát ezen a napon volt az, hogy Jenő elvesztette a türelmét. Katalint ugyanis hűségesen várta este a színháznál és Katalin jött és Katalin nem is pillantott rá megint.

Jenő a végsőkig elkeseredetten ekkor újra elővette a kapukulcsot, melynek használata pedig előzetes beleegyezés nélkül meg volt tiltva. Jenő hazárd nemtörődomséggel lépett át újra a kapun és mert fönny csukva találta ezúttal az összes ajtókat, becsöngetett az előszoba ajtaján.

— Jenő! — kiáltott rá és belepirult a kiáltásba Wiesen Katalin, miután ajtót nyitott. — Jenő, te gazember, már megint itt lábatlankodol?!

Jenő aránylag nyugodtan lépett be és összeszedte minden bátorságát, amikor feleletképpen azt mondta:

— A herceget keresem.

Katalin elnevette magát: de amikor látta a Cuxmann őszinte komolyságát, valóban megharagudott. Megfogta a Jenő gallérját és mint egy gyereket áthurcolta a szobákon.

— No nézd. Hát itt van? Itt is nézd meg. Itt van? Mi? Vagy talán itt van? Nézz jól körül te nyomorult, te gazember, gyanakodó fráter, nézz körül, keresd meg, a herceget, te rongyos, keresd meg sebesen, te éjszakai betörő, keresd meg na, mert különben...

Az ajka reszketett, az arca majd kicsattant és erősen szorította a Jenő gallérját; nagyon haragudott. Jenő mindamellett most sem ijedt meg, s mikor a harmadik szobában megálltak és a herceg csakugyan nem került elő, Jenő fojtottan megszólalt:

— Ma délután itt volt magánál, Katalin. Sokáig volt itt és mióta emlékszem, ő volt az első vendég magánál, akit itt fogadott. — Nagyon szereti?

Egyszerre és bátorsággal dobta elő a kérdést.

Katalin ránézett és titokban elmosolyodott és megakarta büntetni Cuxmann urat.

— Hát ahogy vesszük, — mondta. — A fenséges fiatal és szép.

Cuxman egy pillanatig meredten nézett rá; azután az ajka széle lefele görbült: a kalapját a földhöz csapta, hogy csak úgy puffant és belevetette magát egy fotelbe: — Hát nagyon szereti! — kiáltotta és összeszorította fején a két kezét.

Katalin fölvetta a kalapot a földről, a férfi ölébe helyezte és nyugodtan mondta:

— Először is a kalapodát ne vagdald a földhöz, mert nekem nem imponálsz az ilyen legénykedéssel. Másodszor pedig itt ne kiabálj, mert egy hölgy lakásán az nem illik, otthon elvégezheted az ilyesmit, akár egész éjszaka kiabálhatsz felőlem. Harmadszor pedig semmi közöd ahhoz, hogy Vasmezei Katalin kibe szerelmes, neked nincs más dolgod, mint okosan belenyugodni abba, hogy téged nem szeret, ez pedig könnyebb munka, mint detektiveskedni utánam.

Cuxman Jenő némán tekintett rá. De a színésznő nem lágyult meg és csak komolyan bólintott Jenő felé, aki már ismét gyáván és megsemmisülve üldögélt a karosszékekben.

— Hát szereti... — mondta Jenő fájdalmas csön-pességgel.

Katalin most már nem felelt, hanem a Jenő fejébe nyomta a kalapot.

— Isten vele, Cuxman úr. Menjen, menjen. Maga egy nagy számár, mert minden szerelmes egy nagy számár... magam se vagyok kivétel. Menjen haza.

Cuxman úr bánatosan fölemelkedett.

— Hát menjen, Jenőkém. Nyugodtan aludjon, jóéjszakát. De várjon csak, hogy ne féljen végigmenni a folyosón, majd én lekísérem a kapuig, a házmester-

nek nem muszáj tudni, hogy itt volt, zenész úr, majd becsukom én kegyed után az ajtót, mert... mert természetesen a kapukulcs többé magánál nem maradhat.

Jenő összerendezte:

— Tessék?

Katalin szigorúan ismételte meg:

— Ma este visszaadod a kapukulcsodat, fiacskám.

— A kapukulcsomat...

— A kapukulcsodat bizony. Minek az neked?

— Hiszen... ez volt minden boldogságom...

— Nekem pedig igen kellemetlen, hogy akkor toppansz be hozzám, amikor neked tetszik.

— Én megigérem, Katalin...

— Sose igérgess semmit. Add csak ide hamarosan azt a kulcsot.

— Katalin...

A színésznő toppantott.

— Adod, vagy nem adod?

Olyan szigorúan rohant neki a kérdés Jenőnek, hogy a kulcs szinte magától került elő a zsebből.

Hanem mielőtt odaadta volna, érzékenyen és mintegy búcsuzásképp megcsókolta a drága kulcsot Jenő.

Katalin figyelte minden mozdulatát. És lementek a lépcsőn, végigmentek a sötét kapualjban, a kaput óvatosan nyitották ki, nehogy a házmester éjszakai álmát miattuk abbahagyja, Jenő a kapuban kezét csókolt a hölgynek, a kulcs halkán nyikorgott és Katalin csöndesen ment vissza a lakására. Míg felhaladt a lépcsőkön, némán és elmélázva könnyezett.

Azután fönt elővette a kulcsot, megcsókolta ott, ahol Cuxmann úr érintette előbb az ajkával, eltette és ezalatt körülbelül ezt gondolta magában:

— Még nem lehet, Jenő. Még várunk kell. És ezt el kellett tőled vennem, mert ki tudja, egy bolond estén, amikor jókedvemben vagyok és te így váratlanul ellátogatsz hozzám, megtörténhetett volna... és a kapukulcsra csak reggel lett volna szükség. Ezt pedig nem akartam még, Jenő.

(Folytatjuk.)

Terjessze lapunkat ismerősei körében!

Hajeltávolító

Ravisant hölgyek részére elismerten a legjobb, kezelése egyszerű, nyomot nem hagy hátra. Ára 40.000 korona.

Hajnövesztő

hajhullás, ősülés ellen. Az eredmény meglepő. Ára 50.000 korona.

Szeplőelleni kenőcs

felülmúlhatatlan szer, hatása meglepő.

BOTÁR arcapórási intézete, Budapest, VII., Erzsébet-krt 34. Cég fennáll 15 éve

Sikerült

óriási tömeg megvétele folytán az árakat lenyomni!

Tramella

nehéz selyemharisnya . . . **78.000**

1^a cérnafátyol harisnya,

divatszinek **46.000**

HEILIG HARISNYAHÁZ
KAZINCZY-UTCA 7

TANÁCSOT KÉRNEK

192. **Kedves Szerkesztő Úr,** az Ön, vagy a kedves előfizetők tanácsát kérném a következőkben: Az uram szövetruhájába olyan foltok estek, hogy kénytelen voltam az egész öltözetet befestetni. Festés után sem a festő, sem az uram szabója nem tudja kivásalni. Szerintük nem fogja a vas. Mi lehet ennek az oka s mit lehetne a különben teljesen jó karban levő ruhával csinálni? Többszöri vasalás után is olyan gyűrött, hogy viselni lehetetlenség. Szíves útbaigazítást kér, őszinte tisztelettel

Kozák Ferenccé, Ikervár.

193. **Kérem** kedves olvasótársnőmet, ki volna nekem hajlandó felvilágosítást adni az „*asparatusninagat*“ ültetésére, vonatkozólag, mert rengeteg sok gumója van s ezért nem fejlődik úgy, ahogy szeretném. Addig nem merem megmozdítani a földjét, míg valakitől, ki ebben a tekintetben szakavatott, utasítást nem kapok. Kedves olvasótársnőimnek előre is hálás köszönettel vagyok,

özv. F. Károlyné, Szeged.

194. **Akadna-e valaki,** kedves olvasótársnőim közül, ki tanácsot tudna adni egy nagyon nehezen elviselhető baj, az álmatlanság leküzdésére? Sok orvosnál voltam már, még több orvosságot szedtem, sajnos, eredménytelenül. A bajt túlsok munkától való kimerültség-okozta s most már hiába redukálom a munkát s hiába követem az orvosi tanácsot, semmi sem használ. Esetleges jó tanácsért örökké hálás lenne egy

„Szenvedő leány“, Szeged.

195. **Szomorú levél . . .** Drága jó Főszerkesztő Úr! Hallgassa meg egyszer az én panaszomat is és — ha ideje engedi — válaszoljon reá és adjon tanácsot, bár jól tudom, hogy nem érhet rá mindenki ügyes-bajos dolgával foglalkozni. Nem fordulhatok máshoz, mert apátlan-anyaítlan árva vagyok, csak annak a lapnak szellemi vezéréhez, amelynek minden sorából a jóságos és tiszta apai szeretet és nemes gondolkodás gyémántjai világítanak felém. Tízennyolc éves leány vagyok, szegény jó szüleim meghaltak és csak egy bátyám van, aki azonban lejtőre indult és a kártya és lümpolás szerencsétlen rabszolgája lett. Szegény szüleim, amíg éltek, a legjobb nevelésben részesítettek. De szegény vagyok, mint a középosztály gyermekeinek legnagyobb része és minthogy hozományom nincs, a szó úri értelmében vett férjhezmenetelre nem számíthatok. Praktikus életpályát nem tanultam és minthogy szerencsétlen bátyám minden pénzt elhurcolt hazulról, a legnagyobb nyomorúság elé nézek . . . Három hónappal ezelőtt aztán egy különös dolog történt. Valami sürgős javítás vált szükségessé és a szomszédban levő asztalosmester segédjével végeztettük el. A munka hosszabb ideig tartott és én ezalatt kénytelen voltam az asztalossegéddel beszélgetni. Egyszerű, udvarias, jólelkű fiatal embernek látszott, aki minden szabadidejét arra használja fel, hogy olvasson és kiművelje magát. Amikor elvégezte a munkát, nagyon szomorúan vett búcsút tőlem. Bennem is valami szimpátia ébredt és megengedtem neki, hogy máskor is eljöhet hozzánk egy kicsit elbeszélgetni. Boldogan vette tudomásul. Azóta három hónap múlt el. Minthogy a bátyám heteken keresztül csak reggel jön haza, minden szórakozásom ez az asztaloslegény volt. Nem akarom untatni tovább, Főszerkesztő Urat, az következett be, hogy az asztaloslegény megkérte a kezemet. Ekkor már én is megszerettem ezt a jóra való, tisztességes fiatalembert és „igen“-t mondtam neki. Most aztán beleavatkozott az egész dologba a bátyám, aki heteken keresztül nem is vett rólam tudomást és úri rokonságom, akiktől akár éhen is halhattam volna. Le akarják beszélni erről a házasságról és megvetéssel mondják, hogy csak nem leszek egy közönséges mesterembernek a felesége?! Én azonban kitarok elhatározásom mellett, mert megszerettem ezt a jóra való mesterembert. Annyira azonban nem vagyok szilárd elhatározásomban, hogy magam merjek dönteni életem és jövőm felett. A mi lapunk kedves olvasóitól és főként Öntől, Főszerkesztő Úr, várok tanácsot és útbaigazítást. Mert tudom, hogy olyan lesz a válasz, amelyben megnyugodhatom . . .

K. E. Szeged.

ÜZENETEK

184. **„R. B.“-né Nagys. Asszony, Kaposvár.** A színüket vesztett fekete harisnyákat sós vízben kell áztatni, ami így történik: Egy tál vízbe körülbelül 20 pár harisnyához veszünk félmarék sót, felolvasztjuk, a víz lehet langyos, beletesszük a harisnyákat este, reggel egy kissé megdörzsöljük, szappant nem szabad használni. Több vízből kiöblítjük és megszáritjuk. Ez bevált módszer, én így csinálom ezt már évek óta. Különösen, míg gyászban voltam az összes szövet-, gyapjú-, grenadinruháimat csak így mostam. A ruhákat félig nedves állapotban kell a visszájáról vasalni. Új színt kap. De bármely színű szövetet is így a legjobb mosni, csak szappant nem szabad hozzá használni.

Dr. Jánossy Ödönné, Szolnok

189. **W. Márian, Budapest.** Kedves kislány! Engedje meg, hogy így szólítsam, hiszen az évei ezt igazolják. Istenem, hogy szeretnénk magácskát kiragadni abból a hinárból, melybe rántani kívánja a leggonoszabb férfiónzés. Szeretnénk azt tanácsolni, hogy mondjon el mindent az édesanyjának, aki felkeresné az illetőt és a lelkére beszélne, hogy maga az egész család kenyérkeresője és ne kívánjon egy tisztességes leánytól olyat, amit az nem tehet meg. Feltárná előtte, hogy még négy kis testvérét taníttatja, neveli s feltétlenül szükség van a kenyérkeresetere s ne akarja az egész családot a legnagyobb nyomorba dönteni. Lehet, hogy ezzel hatni tudnának a lelkére s belátná, hogy vannak tisztességes nők, akik inkább képesek nyomorogni, mint foltot látni a lelkükön. Ha erre sem változtatná meg elhatározását, úgy nem marad hátra más tanácsunk, minthogy már állását úgy is el kell hagynia, a nagy nyilvánosság előtt üsse arcul, vagy ha nem akarja kezét bepiszkítani, úgy vegyen egy kutyakorbácsot és az utcán szerezzen elégtételt magának. Ha nem volna elég ereje ehhez, úgy értesítsen minket, vagyunk itt néhányan, akik őszinte nagyrabecsüléssel fogunk magácska helyett „csattanós“ elégtételt venni. Hisszük, hogy a jó Isten látja a maga küzdelmeit, megsegíti és nem lesz sokáig állás nélkül, mert nem lehet az, hogy a tiszták, erényesek ne nyerjék el annak jutalmát. Szíves üdvözzellett.

Szerk.

190. **Egy őrszentmiklósi előfizető.** A túrós gombóc készí-tési receptjét mai számunkban közöljük. Kérjük figyelemmel kísérni. Szíves üdvözzellett

Szerk.

188. **Gáspárné, Jászapáti.** A magyar államnak mindössze két óvónőképzője van: 1. Budapesten, VII., Szegényház-téren; 2. Hódmezővásárhelyen. Mindkettő internatussal egybekötött. A tanulmányi idő ezidőszert 2 éves, de most folynak a tárgyalások aziránt, hogy 3 évre emeljék. Tisztelettel Quint Józsefné, Bpest.

Harsányi F.-né, Gödöllő. Félkilo jó, zsíros és tiszta házi szappant megkaparunk, negyedliter tejsűrűt, 10 gr. reszelt édes mandulát felfőzünk, ebbe folytonos kavarással a tűzön megolvasztjuk a szappant s azután likacsos ládikába öntjük. A ládikát előbb vízzel ruhával kibéleljük. Néhány nap múlva a szappan annyira megszikkad, hogy ki lehet borítani és még jobban megszáritani. Ez az úgynevezett „*tejszappan*“, mely a legkényesebb bőrt sem támadja meg, hanem ellenkezőleg, még finomítja. Kézcsókkal *Szerk.*

187. **„Hatvani előfizető.“** A megsavanyodott élesztőhöz friss édes tejet hozzáadunk és az élesztőt ismét használhatjuk. A gyenge élesztőt kevés cukrozott langyosmeleg vízben feloldjuk, lisztet keverünk hozzá, és ha teljesen felforrott, használható.

188. **Gáspárné, Jászapáti.** Az ebédloaszal posztójának tisztítása a pecsétek minőségétől függ, ezért mielőtt valamit ajánlanánk, tudnunk kellene, hogy azok mitől eredtek. Kérjük ezt velünk közölni. Olajfestményekre, különösen tájképek és csend-életekre alkalmaznak üveget, mert ezáltal emelik a színek variációját. Kezeit csókolja *Szerk.*

Z. Sándorné, Halas. Ez a kérdés nem is oly bonyolult Nagyságos Asszonyom, mint ahogy azt a kislányok elképzelik. Egy 17 éves kislány maga is olyan, mint egy szép, bimbójából ebben a pillanatban kipattant virág. Az egyik kislány pompázni vágyó rózsza, a másik szerény ibolya, van hófehér liliom, viola,

margarett, égő pipacs, kék buzavirág és ahány virágfaj, mindenikhez illik egy-egy kislány. Nem lesz nehéz választani Nagyságos Asszonyom, mert ma a csodálatos kivitelű selymekben olyan segédeszközöt lehet találni, mely minden képzeletet valóra vált. Csak virágot jelképezzen kislánya, Nagyságos Asszonyom és határozottan kérem a siker érdekében, hogy azt a virágot, mely lelkivilágának hű jelképe. Bármely virágban olyan pompát lehet kifejtetni, amelyet más „jelmezzel” meg sem tudunk közelíteni. Kellemes és víg mulatságot kíván kézcsókkal Szerk.

F. I.-né úrnő, Debrecen. Nagyságos Asszonyunk, szeretnénk erre a kérdésre teljes hallgatással válaszolni. Ebben a válaszban — bár a kérdezt film-iskolákat ismerjük — a címöket nem adjuk meg, sőt arra kérjük, hogyha csak valamely mód áll rendelkezésére, használja fel arra, hogy az illető hölgyet erről a pályáról teljesen, visszavonhatatlanul lebeszélje. Nem pálya ez Nagyságos Asszonyunk, hanem életék és lelkek vására és mi az előfizetőinket, „a mi családtagjainkat” nemcsak lebeszéljük erről, de ha kell, ellene is dolgozunk, mert mi nemcsak a fényt, csillogást látjuk, hanem látjuk azt, ami nemzetünknek rombadőlését jelenti. Késő megbánások felett azzal rekriminálni, hogy, hja, nem tudtuk, nem ismertük a viszonyokat, okos embernek nem lehet. Píllangó módra nem szabad körül repülni a fényt, mert biztosan elégetjük a szárnyunkat. Sokszor nem történik más, mint az emberi lélek himporának letörlése s elég, hogy az egész életre egy komor vonást rajzoljon arcunkra, melyet senki sem tudja, miért, honnan került oda. Ez a pálya a legalkalmasabb arra,

hogy mindent-mindent elvegyen az életből, ami érték s cserébe még hazugságot sem nyújt. Egy-két kivétel, egy-két fecske még sohasem csinált nyarat s különösen nem magyaryarat, amelyre szükségünk van, amelyet várunk. Nagyságos Asszonyunk, ha ezután is kívánja az a kislány a címeket, kötelességünknek fogjuk tartani Nagyságos Asszony iránt — megadni, de nem szívesen. Üdvözlettel és kézcsókkal Szerk.

„Középső lány.” A zsebkendőtartó rajza K 10.000, a monogramrajza K 4000, Babunak — a „Jolán” — monogramját megrajzoltatjuk és a másik két nővérkéjét is, csak egy kis türelmet kérünk és hogy figyelje a kézimunkarajzokat. A pattanások ellen nagyon beváltak a fűszer nélküli diétás étrendek betartása, valamint naponként Ferenc József-víz használata, az arcnak naponta többször kölnivízzel való lemosása, mely teljesen szárazra teszi. Kevés rizspornak a használata nem árt az arcnak és minden úrnő használja is. 50 kg. súly még nem olyan nagy baj, hogy soványító kúrát kellene igénybe venni, mely mindig az egészség rovására megy, ezért csak azt tanácsoljuk, hogy sportoljon sokat, tornázzon és ha nem is fog fogyni, de nem fog több kg.-t magára szedni. A 62 centi se ejtse kétségbe, ez még a szilfidtermetekhez számít. Egy egészséges lánynak nem is volna szabad soványabbnak és karcsúbbnak lennie. A hajápolásáról orvosi közleményeket hoztunk lapunkban folytatásos fejezetekben, ha azokat betartja, feltétlenül elmúlik a zsírossága. Az ilyen kedves kisleányokat még a menyországba sem engedjük el, mert nagy szüksége van ma minden igaz, lelkes magyar leányra ennek a mi fájdalmasan szeretett szegény hazánknak. Nagyon köszönjük jókívánságát és mi is hasonlóval viszonzozuk, azzal a hozzávetéssel, hogy ebben az új évben minden vágya teljesüljön. Szíves üdvözlettel Szerk. bácsi.

Előfizetőink ingyenes hirdetései:

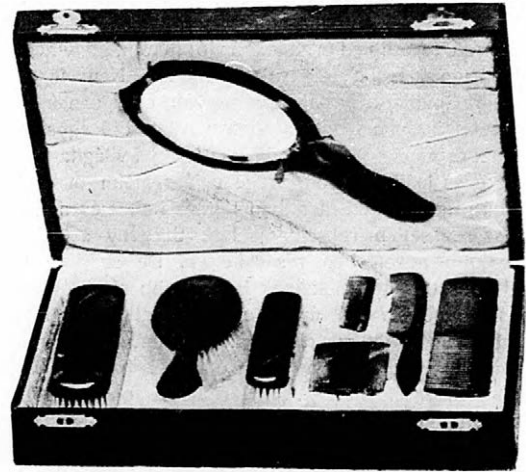
Intelligens úrnő állami intézetekbe, kórházakba ajánlkozok élelmiszerkezelőnek, vagy ruhatárkezelőnek, esetleg ápolónőnek. Szíves megkeresést kér. Címe a kiadóban.

Szigorló orvos öccsém elvállalná középiskolások házi-tanítását, nevelését úricsaládnál, vagy bármilyen más elfoglaltságot keres, szerény igényekkel, akár a fővárosban, vagy vidéken. Cím: Ifj. Kálnay Sándorné, Nyiregyháza, Deák Ferenc-utca 33.

Egy szomorú leány fordul önköz segítségért. Hivatalkos családból való, aki mindig szorgalmas, munkaszerető volt. Utóbbi időben nagyfokú vérszegénységet állapítottak meg nálam a doktorok s egyben levegőváltózat is ajánlottak s így hosszabb levegőváltásra volna szükségem. Rokonaim nincsenek, kinnél vidéken hosszabb időt tölthetnék s így nagyon szívesen elmennék falura háziasszony támogatására, jól főzők, kézimunkázom. Díjazást nem kérek, csupán azt szeretném, hogy családi bánásmódban részesítsenek. Szíves megkeresést kérek a kiadóhivatalba „Előfizető leánya” címre.

Felhívom a mélyen tisztelt olvasók szíves figyelmét, hogy írógépszerkezetük beszerzése előtt forduljanak teljes bizalommal cégemhez, hol a legjobb minőségben és szavatolt legolcsóbb árban szerezhetik be szerkezetüket. Meg kell említenem, hogy elsőrangú amerikai gépek rendkívül nagy választékban vannak raktáromon s így módjukban áll a legmegfelelőbbet választani. Kölcsöngépet csekély havi kölcsöndíj mellett bocsátunk vevőink rendelkezésére. Vidéki érdeklődőknek készpénzzel nyújtok felvilágosítást és részletes árajánlatot, ahova ingyenes csomagolás mellett szállítok felelősséggel írógépeket. Szíves megtekintést és pártfogást kér: Németh Lászlóné, Kispeszt, Beniczky-utca 29.

Helyreigazítás. Lapunk 42. számában, „Előfizetőink ingyenes hirdetései” rovatában közöltük, hogy Csabáné Teszárk Dóra, újpesti (Baross-utca 74 sz.) szőnyegszövő műhelyében művészi mintájú perzsaszőnyegeket készítenek. A szőnyeg ára, kiadóhivatalunk tévedése folytán, hibásan lett leközölve, melyért ezúton is bocsánatot kérünk Csaba Aurélné nagyságos asszonytól és helyreigazításul szíves tudomására hozzuk kedves olvasóinknak, hogy a szőnyegek ára négyzetméterenként 800.000 és 1.500.000 K között variál.

A legkényesebb izlést kielégítő arany- és ezüst diszitésű hajdiszféskük

Zelenkai R. L.
cégnél, IV, Szervita tér 6. sz.

Állapítva 1837

Selyem kalap

ujdonságok
bársony-, velour-
és filz-kalapok
dús választékban
jutányos áron

Mme ELEK
Budapest
IV, Párisi-utca 1.
Váci-utca sarok